

"Ortaokul Çocuk Dergisi"

KARPUZ

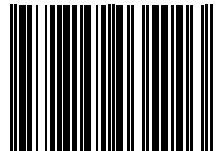
Bol Çekirdekli
Yeni Mahsul

Benim Peygamberim (sav)

Görmedik...
Ama çok sevdik...

ISSN 2792-0356

9 772792 035003

SAYI 7

Haziran - Temmuz - Ağustos

K E T E B E . C O M

Dallandı, Budaklandı, Kompostlandı

Doğaya saygıya ve kompostun gücüne dair
sıcacık bir hikâye...

K E T E B E Ç O C U K

İmtiyaz Sahibi

ÖNDER İmam Hatipliler Derneği Adına
Abdullah Ceylan

Genel Yayın Yönetmeni

Muhammed Akaydın

Genel Koordinatör

Muhammed Ensar Sözcen

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Resul Çiftci

İletişim Direktörü

Esra Zeynep Akgün

Yayın Kurulu

Ahmet Ercan
Fatma Hazan Türkkol
Kübra Taşkıran
M. Ahmet Demir
Muhammed Akaydın

Editörler

Fatma Hazan Türkkol
Kübra Taşkıran
Muhammed Akaydın

Uzman Psikolog

Kübra Taşkıran

Virgöl Ajans

Görsel Yönetmeni, Tasarımcı ve Çizerleri

Bilal Karaca
Ceyda Akdeniz
Elif Naz Hisoğlu
Fatima Betül Kanat
Feride Nur Dökmetaş
Hilal Genç
M. Ahmet Demir
Saliha Ravza Kahraman

Abonelik için:

0 (212) 521 19 58

Basım

Kültür Sanat Basımevi, Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi
ZB-7-9-11 Topkapı/ Zeytinburnu/İstanbul
Davutpaşa V.D. 605 050 6155
Telefon: 0212 674 00 21-29-46
www.kulturbasim.com

İletişim:

Karpuz Dergisi
Akşemsettin Mh. Şair Fuzulî Sk. No:22 Fatih/İstanbul
instagram.com/ karpuzdergi
facebook.com/ karpuzdergi

Karpuz Dergisi; çocuklara yönelik üç aylık, eğitici ve eğlenceli içerikler sunan bir yayımdır.

Yayımlanan tüm yazı, haber ve fotoğrafların her türlü telif hakkı ÖNDER İmam Hatipliler Derneği'ne aittir. İzin alınıp kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir. Yayımlanan yazıların dil, bilimsel içerik ve hukuki sorumluluğu yazarlarına aittir.

Benim Peygamberim

Görmedik... Ama çok sevdik...

Muhammed Akaydın

Bismillâhirrahmânirrahîm...

Sevgili arkadaşlar, bol çekirdekli yeni mahsul Karpuz yine karşınızda!

Bu sayıda bir özlemimiz var. Hiç görmediğimiz Biri'ne duyduğumuz kocaman bir özlem...

Sesini duymadık. Arkasında namaz kılmadık. Sofrasına oturmadık. **Mekke** ve **Medine** sokaklarında O'nunla yürümedik. **Bizi** görünce nasıl gülümserdi, bilmiyoruz.

Ama onu çok iyi tanıyoruz. Nasıl mı tanıyoruz? Öncelikle **Rabb'imiz** bize O'nun aracılığıyla **Kur'an-ı Kerim'i** gönderdi. Yani O'na **"Yürüyen ve Yaşayan Kur'an-ı Kerim"** diyebiliriz. O; bize, hep doğruluğu, dürüstlüğü, güzel ahlâkı, cömertliği, tebessümü, insanlara iyi davranmayı öğretti.

Kim mi O?

O; bizim **Önder'imiz**, yol göstericimiz, ümmeti olmakla şereflendiğimiz ve iftihar ettiğimiz **Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (sav) Efendimiz'** dir.

İnsanlar O'na **Muhammedü'l-Emîn** dedi. Çünkü dostu da düşmanı da bilirdi ki **Hz. Muhammed (sav) asla yalan söylemez** ve O'ndan daha **güvenilir** insan bulmak mümkün değildir.

Rabb'imiz de O'nun için, **"Sen, elbette yüce bir ahlâk üzeresin."** buyurdu. (Kalem, 4)

İşte bu sayının adı bu yüzden: **Benim Peygamberim.**

Ve biz O'nu çok seviyoruz.

Ama O'nu sevmek, sadece **"Seni seviyorum Yâ Resûlallah!"** demek değildir.

O'nu sevmek biraz da **O'na benzemeye çalışmaktır.**

Nasıl mı O'na benzeriz? Doğru söyleyerek... Affederek... Paylaşarak... Yardım ederek... Güzel konuşarak... Güzel kokarak... Ahlâklı olarak... Yalan söylemeyerek... Kul hakkı yemeyerek... İyilik yaparak... Ve kimseyi incitmeyerek...

Bu sayının en güzel taraflarından biri de **Peygamber Efendimiz'in (sav)** isminin çok ama çok geçmesi... Bu da bize gösteriyor ki bol bol salavat getireceğiz yani bol bol **"aleyhî's-salâtü ve's-selâm"** ya da **"sallallâhu aleyhi ve sellem"** diyeceğiz... Güzel arkadaşlarım sakın unutup da bizi de sevaptan mahrum etmeyin...

Bu arada bu sayımızda İmam-Hatip Ortaokullarından yeni yazar arkadaşlarımız da aramıza katıldı... Her sayıda çalışıyoruz... Seni de bekliyorum güzel arkadaşım... Yazınla, hikâyelerle, şiirle seni de bekliyorum...

Bu Karpuz'un her çekirdeğinin kalbinde, Peygamber Efendimiz'in (sav) sevgisinin biraz daha filizlenip büyümesi duasıyla...

Peygamberimiz'i (sav) bize gönderen, bizi O'na ümmet kılan, yere göğe sığmayan ama sizin minicik kalbinize sığan Rabb'imize emanet olun...

İÇİNDEKİLER

BENİM GÜZEL PEYGAMBERİM (sav) **11**
Serra Bedes

SÜPER GÜCÜN: NEZAKET **20**
Elif Tokkal

PEYGAMBERİM'E (sav) ÖZLEM **6**
Zeynep Yolcu

KAHRAMINIZIN İZİNDE **8**
Ahsen Meryem Rençber

SILA'NIN MEDİNE RÜYASI **13**
Sümeyye Güneş

ZAMAN YOLCUSUNUN GÜNLÜĞÜ **14**
Fatima Betül Kanat

ÜSVE-İ HASENE **15**
Zeynep Doğan

KUTLU ZAMANA YOLCULUK **17**
Elif Ceren Güler

MEDİNE'DE BİR GEZİNTİ **19**
Saliha Ravza Kahraman

ÂLEMLERE RAHMET **24**
Sümeyye Erva Özdemir

RAHMÂN ve RAHİM OLAN ALLAH'IN ADIYLA **26**
Sümeyye Güzeldere

ERDEMLER DEDEKTİFİ **29**
Feride Nur Dökmetaş

EN GÜZEL İZ PEYGAMBERİM (sav) ve BEN **30**
Berkın Ali Kaya

CANIM PEYGAMBERİM (sav) **32**
Elif Baysılan

REHBERİM PEYGAMBERİM (sav) **36**
Hilal Korkular

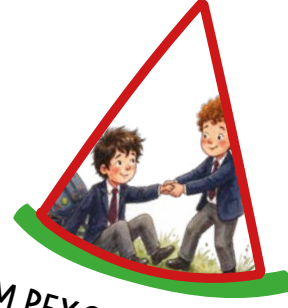
GİZEMLİ TAŞ **38**
Meryem Aybüke Yılmaz

IŞIĞIN İZİNDE: BİR PEYGAMBERİN (sav) GÖLGESİNDE **40**
Mihrimah Nur Aslantaş

PEYGAMBERİM (sav) ve BEN **43**
Veysel Hayta

PEYGAMBER EFENDİMİZ'İN (sav) İLME AŞKI **46**
Elif Beyza Yağcı

BENİM PEYGAMBERİM (sav) **80**
Nurcan Yıldırım

ZİHİN HARİTASI **45**
Elif Naz Hisoğlu

LEYLA'NIN KUTLU RÜYASI **48**
Elif Ceren Güler

AYŞENUR'UN MEKTUBU **52**
Betül Karabacak

EŞREFİ ÜMMET OLANLAR **54**
Betül Akaydın

İYİLİĞİN RESMİ: GÜL **56**
Ahmet Mercan

CÖMERTLİĞİ ÖĞRETEN CÖMERT: HZ. MUHAMMED (sav) **58**
Ahmed Yusuf Akaydın

BENİM, SENİN, BİZİM: HEPİMİZİN SEVGİLİSİ **60**
Gülsüm Zengin

GERÇEK GÜÇ **63**
Ayşenur Sözen

HZ. MUHAMMED'İN (sav) ŞAKALARI **65**
Reyhan Karakaş

MEKKE SOKAKLARINDA **67**
Ravza Nur Aydemir

PEYGAMBERİM'İN (sav) YOLUNDA/ÖNDERLİĞİNDE **70**
Şeyma Göksay

EN GÜZEL REHBERİM (sav) **74**
Yağmur Dinç

KELİMELERİN AYNASI **76**
Hilal Genç

BALKONUMUZDAKİ KUŞ VE PEYGAMBER EFENDİMİZ (sav) **78**
Ahmet Akif Karakaş

PEYGAMBERİM'E (SAV) ÖZLEM

Benim Peygamber'im (sav) nûrdan bir güneş,
Gönüllere umut veren güzel bir eş.
Sevgiyle öğretti doğru olmayı,
İyiliği seçip güzel kalmayı.

Gülüşünde merhamet, sözünde hikmet var,
O'nun güzel ahlâkı gönüllerde bahar.
İyiliği öğretti, sevgiyi anlattı,
Kırılan kalpleri sabırla onardı.

Bir yıldız gibi değil, güneş gibi parlarsın,
Yıllar geçse de yanımda kalırsın.
Rabbim'in sevgili kulu, insanlığın yolu,
Benim Peygamber'im Hz. Muhammed'im (sav).

Yazar:

Ahsen

Meryem

Rençber

Güzelyurt Kız Anadolu
İmam Hatip Lisesi 7/A

Kahramanımızın İzinde

Unutulmuş Sünnet Rehberi

Sevgili Dostum! Sana harika bir haberimiz var. Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav) bir sözünde şöyle buyuruyor: “Unutulmuş bir sünnetimi meydana çıkarana yüz şehit sevabı vardır.”

Düşünsenize, sadece günlük hayatımızdaki küçük alışkanlıkları değiştirerek kocaman bir sevap heybesi doldurabiliriz! Peki, ama nasıl? Gelin önce rehberimizi yakından tanıyalım.

63 Yıllık Bereketli Bir Ömür

Peygamberimiz (sav) t571 yılında Mekke’de doğdu. Doğmadan önce babasını, 6 yaşındayken de annesini kaybetti. Önce dedesi, sonra amcası ona gözü gibi baktı. Gençliğinde o kadar dürüst bir tüccardı ki herkes ona “Muhammedü’l-Emin” (Güvenilir Muhammed) derdi.

40 yaşına geldiğinde ona ilk vahiy geldi ve peygamber oldu. Müslümanlarla birlikte çok zorluklar çekti ama hiç vazgeçmedi. 622 yılında Medine’ye göç etti. Orada barışı, sevgiyi ve kardeşliği yaydı. 632 yılında, 63 yaşındayken Medine’de vefat etti. Şimdi bizlere harika bir miras bıraktı: Sünnetler!

Sünnet Nedir?

Sünnet, Peygamberimiz’in (sav) yaptığı, söylediği ve bizim de yapmamızı istediği güzel davranışlardır. Bunu kendi vücudumuz gibi düşünebiliriz:

İman ve Farzlar: Vücudumuzun kalbi, beyni, gözü ve kulağı gibidir. Onlar olmadan yaşayamayız.

Sünnetler ve Adaplar: Vücudumuzun saçları, kaşları ve kirpikleri gibidir. Onlar olmadan da yaşarız ama onlarla çok daha güzel, çok daha mükemmel görünürüz! İşte sünnetler de ruhumuzun süsüdür.

Günlük Hayatta Uygulayabileceğimiz 20 Unutulmuş Sünnet

Haydi, bu güzel alışkanlıkları hayatımıza katarak birer “Sünnet Kahramanı” olalım!

1. Gülümseyen Selâm: Karşılaştığımız kişilere neşeyle “Selâmün aleyküm” demek.

2. Şifalı Hapşırık: Hapşırınca “Elhamdülillah” demek.

3. Tatlı Başlangıç: Yemeğe küçük bir çimdik tuzla başlayıp, tuzla bitirmek.

4. Sirke Bereketi: Sofrada mutlaka sirke bulundurmak.

5. Öğle Şekerlemesi (Kaylûle): Gün ortasında, öğleden önce birazcık uyuyup dinlenmek.

6. Uğurlu Adımlar: Eve sağ ayakla girip, sol ayakla çıkmak.

7. Ayakkabı Kuralı: Ayakkabıyı sağ ayakla giyip, sol ayakla çıkarmak.

8. Tüm Kalbinle Dinle: Biriyle konuşurken sadece kafanı değil, tüm bedeninle ona dönerek dinlemek.

9. Tık Tık Tık!: Bir kapıyı en fazla 3 kez çalmak, açılmazsa ısrar etmemek.

10. Tabak Saygısı: Yemeği her zaman tabağımızın kendi önümüze düşen kısmından yemek.

11. Öfke Savar: Kızdığımız veya öfkelendiğimiz zaman hemen oturmak veya uzanmak.

12. Nezaketli Esneme: Esnerken ağzımızı sol elimizin arkasıyla kapatmak.

13. Doğa Dostu Olmak: Bir ağaç dikip onun büyümesine sahip çıkmak.

14. Söz Kesmeme: İki kişi konuşurken asla araya girmemek, sıralarını beklemek.

15. Yudum Yudum Su: Suyu oturarak, 3 yudumda içmek ve her yudumda içten bir “Elhamdülillah” demek.

16. Güzel Kokmak: Cuma günleri temiz kıyafetler giymek ve etrafa güzel kokular sürmek.

17. İkrâmı Çevirmeme: Biri bize güzel bir koku ikram ettiğinde onu geri çevirmemek.

18. Gönüllü Rehberlik: Görme engelli birini gördüğümüzde ona yol göstermek, yardımcı olmak.

19. Büyükler Baş Tacı: Bir arabaya veya bineğe binerken yaşlılara öncelik tanımak.

20. Güler Yüzlü Dişler: Diş temizliğine çok önem vermek ve misvak kullanmak.

BENİM GÜZEL PEYGAMBERİM (SAV)

Siz hiç düşündünüz mü? Ben çok düşündüm. Kusursuz bir insan nasıl olabilir diye. Yani illaki ufacık, tefecik, mini minnacık bir hata yapmıştır diye düşünebilirsiniz ama Efendimiz (sav) hiç yapmamış. O, dünyada eşi benzeri olmayan bir öndermiş. İslâmiyet'i yayarken karşısına çıkan bütün engelleri, bütün düşmanları sabrı ve inancı ile aşmış. O; mükemmel bir eş, mükemmel bir baba ve dostmuş. Eşini o kadar çok seviyormuş ki saçının teli yemeğinden çıkınca, "Ey Hatice! (r.anha) Saçının teli o kadar kıymetli ki böyle ziyan etme!" dermiş. Eşini hiçbir zaman incitmez, her zaman sevgisini hissettirmiş.

Efendimiz (sav) öyle güzel bir babaymış ki Mekke'de kız çocukları diri diri gömülürken bunu yapanlara karşı çıkıp kız çocuklarını koruyup kollamış. "Onlar bize Allah'ın en büyük emaneti." diyerek çocukların ne kadar kıymetli olduğunu göstermiş. O'nun ismi Muhammed'miş; yani yerde ve gökte övülen demekmiş. İsmi gibi de herkes O'nu övermiş. Efendimiz (sav) o kadar özelmış ki Allah O'nu seçmiş. Düşünsenize, bütün insanlar arasında siz seçiliyorsunuz; bunu söylerken bile içim kıpır kıpır oluyor.

Efendimiz (sav) aynı zamanda çok ince düşünceli biriymiş. Bir keresinde küçük Enes'in kuşu vefat etmiş. Enes bu duruma çok üzülüyor, sürekli ağlıyormuş. Durumu öğrenen Efendimiz (sav), Enes'i mutlu etmek için onu ziyaret etmiş ve başsağlığı dilemiş. Enes de böylelikle çok mutlu olmuş. Bence bu çok güzel, çok muazzam bir davranış.

Efendimiz (sav) aynı zamanda çok iyi bir dedeymiş. Hasan ve Hüseyin doğduğunda

Efendimiz'in yanından ayrılmaz olmuşlar. Efendimiz (sav) namaz kılarken bile Hasan ve Hüseyin O'nun sırtına binermiş. Torunları Efendimiz'i çok sevdiği gibi Efendimiz (sav) de onları çok severmiş. Hatta bir keresinde Efendimiz (sav) yolun kenarına oturmuş, Hasan ve Hüseyin'i öpüyormuş. Ama o kadar çok öpüyormuş ki öpmelere doyamıyormuş. Yolun kenarından geçen bir adam, "Ey Muhammed! Neden böyle öpüyorsun torunlarını? Ben çocuklarımı bile öpmedim!" demiş. Efendimiz'in yanakları kızarmış ve "Eğer seviyorsan sevdiğini göstermelisin!" demiş ve torunlarını sevmeye devam etmiş.

Efendimiz (sav) bir o kadar da şakacıymış. Bir keresinde yaşlı bir teyze görmüş. Teyze mutsuz mutsuz oturuyormuş. Efendimiz (sav) teyzeye dönüp, "Teyzeciğim, gözlerin beyazlamış, iyi misin?" demiş. Teyze telaşlanmış. Sonra Efendimiz (sav) tekrar teyzeye dönüp, "Teyzeciğim bak, benim gözlerimin içi de beyaz, herkesin böyle." demiş. Böylelikle teyzeyi neşelendirmiş.

Efendimiz (sav) bu kadar iyi, bu kadar harika ve bu kadar kusursuzken bazı müşrikler O'na karşı çıkmış; bunlardan bazıları akrabalarıymış. müşrikler Efendimiz'i ve Müslümanları boykot etmiş, onları Mekke'den kovmuş. Efendimiz (sav), Müslümanlarla Medine'ye hicret ederken müşrikler onları yakalamak için plan yapıp Medine'ye giden ana yolu kapatmışlar. Efendimiz (sav) de bu planı bildiği için farklı yoldan gidip Medine'ye onlardan önce varmış.

Medineliler, Efendimiz'i (sav) ve diğer Müslümanları "Talea'l-bedru aleynâ" (Ay Doğdu Üzerimize) ilahisi ile karşılamışlar. Medine'deki herkes Efendimiz'in kendi evinde kalmasını istemiş. Efendimiz (sav) de kimseyi kırmak istemediği için, "Devem kimin evinin önünde çökerse orada kalacağım." demiş. Efendimiz'in devesi Ebû Eyyûb el-Ensârî'nin evinin önünde çökmüş. Efendimiz (sav) de sonuç olarak orada kalmış. Ertesi gün Efendimiz (sav), Mekkeli ve Medineli Müslümanları kardeş ilan etmiş. Böylece Müslümanlar rahat bir şekilde yaşamaya başlamışlar.

İyi ki var Efendimiz (sav). Bence Hz. Hatice (r.anha), Hz. Âmine (r.anha) ve Hz. Ebû Bekir (ra) gibi kişiler çok şanslı; çünkü onlar Efendimiz'i görmüşler. En önemlisi de O'nunla tanışıp vakit geçirmişler. Siz Efendimiz (sav) ile tanışmak ister miydiniz?

SILA'NIN MEDİNE RÜYASI

Sıla'nın uyku saati gelmişti. Annesinin sözünü ikiletmeden hemen odasına gitti. Yatağa yattığında içinden bir ses, Efendimiz'in (sav) sünnetini hatırlattı: "Hadi kalk, abdest alıp öyle yat!" Sıla hemen kalkıp abdestini aldı, odasına döndü. Bu kez içindeki ses, "Sağ elinin üstüne yat!" diyordu. Bunun da Peygamberimiz'in (sav) bir sünneti olduğunu hatırlayarak sağ tarafına döndü ve sağ elini başının altına koyup huzurla uykuya daldı.

Gözlerini açtığı anda kendisini Medine'de buldu. Tam karşısında duran Allah Resûlü'nü (sav) görünce mutluluktan gözyaşlarını tutamadı ve O'na sarıldı. Efendimiz (sav) onun başını şefkatle okşadı. Birlikte bir alana geçip sohbet ettiler. Sıla, yatmadan önce O'nun sünnetlerini uyguladığını anlatınca Allah Resûlü (sav) ona tebessüm etti. Sıla gözlerini açtığı anda bunun bir rüya olduğunu anladı ama içinden taşan huzurla şu hadîs-i şerifi hatırladı: "Kim beni rüyasında görürse, muhakkak o kimse hak ve gerçek olarak beni görmüştür."

Okula gitmek için yola koyulduğunda yolda aç ve susuz bir kedi gördü. Efendimiz'in (sav) hayvan sevgisini örnek alarak çantasından su ve yiyecek çıkarıp kediye verdi. Okula varıp sınıfa girdiğinde iki arkadaşının tartıştığını gördü. Hemen araya girip iki tarafı da adâletle dinledi ve onları barıştırdı. Bir arkadaşı yanına gelip, Efendimiz'in (sav) de böyle yardımsever ve adâletli olduğunu söyleyerek onu tebrik etti.

O günkü Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi dersinin konusu "şükür"dü. Öğretmenleri, Peygamberimiz'in (sav) çok şükreden bir kul olduğunu anlattıktan sonra okulda bir ağaç dikme kampanyası başladığını duyurdu ve şu hadîsi paylaştı: "Müslüman bir kişi bir ağaç diker de ondan insan, hayvan veya kuş yerse; bu yenen şey kıyamet gününe kadar o Müslüman için sadaka olur." Bu sözden çok etkilenen Sıla, okul bahçesinde kendisine verilen fidanı sevgiyle dikip suladı.

Eve dönerken Allah'ın verdiği nimetleri düşünen Sıla, derste öğrendiği gibi hemen abdest alıp bir şükür namazı kıldı. Sıla'nın kalbine kazınan en büyük gerçek şuydu: "O'na ümmet olmak, karanlık bir dünyada ebedî saadetin pusulasına sahip olmaktır."

ZAMAN YOLCUSUNUN GÜNLÜĞÜ

Bir sabah uyandın ve Medine'de Peygamberimiz'in (sav)
dönemine gözlerini açtın.... Bugün neler gördün?
Kimlerle tanıştın? Neler hissettin o kutlu beldede?
Peygamberimiz (sav) ile karşılaşılsaydın ona ne söylerdin?
Haydi, günlüğüne yaz!

Tarih: _____

Bugün Medine'de gördüklerim:

ÜSVE-İ HASENE

Yağmur pencereye usulca vururken odadaki sessizlik giderek derinleşiyordu. Elimdeki kitabı kaçınıcı kez açıp kapattığımı bilmiyorum; zihnim bir türlü sakinleşmiyor, içimdeki boşluk dolmuyordu. Babaannem vefat edeli üç ay olmuştu ve bu süre bana zamanın ne kadar ağır akabileceğini öğretmişti. Evde artık ne onun sesi vardı ne de mutfaktan yayılan o tanıdık, huzurlu kokular...

Dalgın bir şekilde koridorda dolaşırken gözüm sonundaki kapıya takıldı: Babaannemin odası. O günden beri kapısını hiç açmamıştım. Yavaşça içeri girdim; her şeyin bıraktığı gibi kalmış olması içimi sızlatırken garip bir huzur da verdi. Köşede duran eski sandık dikkatimi çekti. Kapağını kaldırdığım anda odaya eski kâğıt kokusu yayıldı. Fotoğrafların ve sararmış sayfaların en altında ince bir defter duruyordu. Üzerinde sadece iki kelime yazılıydı: "Sevgili Peygamberim..."

Defteri elime alıp sayfalarını çevirmeye başladım. Bazı sayfalara mektuplar yapıştırılmıştı ve her mektubun altında küçük bir gül çizimi vardı. İlk mektubu okudum:

"Sevgili Peygamberim (sav), bugün okuldan eve üzgün döndüm çünkü arkadaşlarım beni oyunlarına almadı. Kendimi yapayalnız hissediyordum; ta ki senin de küçük yaşta ne büyük yalnızlıklar yaşadığını öğrenene kadar..."

Duygulanarak bir sonraki sayfayı çevirmeden edemedim. Bu kez bir annenin el yazısı karşıladı beni:

"Sevgili Peygamberim (sav), bu gece evin sessizliğinde evladımın nefesini dinlerken sana yazmak istedim. Çocuğumu büyütürken senin çocuklara olan sabrını, merhametini düşünüyorum, seni örnek almaya çalışıyorum. Anladım ki bir çocuğu büyütme sadece onu beslemek değil, ona iyi bir kalp bırakabilmekmiş... Bir anne."

İçimdeki tuhaf sıcaklıkla sayfaları çevirmeye devam ettim. Karşıma çıkan son mektup, tanıdık bir imza taşıyor olsa da bana rehberlik edecek o muazzam kavramı fısıldıyordu:

“Sevgili Peygamberim (sav), hayatımın sonlarına yaklaştığımı hissederken geriye baktığımda, senin hayatından sabretmeyi, affetmeyi ve herkese merhametle yaklaşmayı öğrendiğimi görüyorum. Eğer bu satırları bir gün biri okursa ona şunu söylemek isterim: O, Üsve-i Hasene’dir yani en güzel örnektir. O’nu örnek alırsak Allah’a (cc) iyi bir kul olabiliriz. Yaşlı bir yolcu.”

Son sayfaya gelmiştim. Boştu ama dolmayı bekleyen bir boşluktu bu. Kalem elime aldım. Başımı kaldırdığımda babaannemin odası hâlâ sessizdi ama artık o sessizlik anlamsız değildi; içeriye taze bir gül kokusu kaplamıştı sanki.

O an anladım ki insanlar bu mektupları sadece yazmamış, Efendimiz’in (sav) güzel ahlâkını kendi kalplerinde yeniden yaşatmışlardı. Yetim çocuk O’ndan sabrı öğrenmişti, kalbi kırık çocuk affetmeyi, anne merhameti, yaşlı yolcu ise ebedî huzuru... Hepsi aynı nurlu kaynaktan beslenmişti.

Derin bir nefes aldım ve boş sayfaya ilk cümlemi bıraktım: “Sevgili Peygamberim (sav)...”

Aylardır taşıdığım o ağır özlemi, babaannemin yokluğuyla açılan boşluğu ve kalbimin derinliklerinde bulduğum taze umudu kâğıda döküyordum artık. O’nu (sav) tanımak sadece satırları okumak değil, kalbi değiştirmekti. Defteri huzurla kapattım. Biliyordum ki bu defterin gerçek sahibi, O’nun güzel ahlâkını kalbinde taşıyan herkeşti.

/ Çizer: Elif Naz Hisoğlu

KUTLU ZAMANA YOLCULUK

Bir gece odamda ders çalışırken gözlerim yavaş yavaş kapanmaya başladı. Masamın üzerinde Peygamber Efendimiz'in (sav) hayatını anlatan bir kitap vardı. Son sayfaya bakarken kendimi bir anda bambaşka bir yerde buldum. Sanki zamanın kapıları açılmış ve beni yüzyıllar öncesine götürmüştü. Etrafıma baktığımda sıcak kumlar, taş evler ve kalabalık sokaklar gördüm; Mekke'deydim. Kalbim heyecandan öyle hızlı çarpıyordu ki sanki herkes duyacaktı. O sırada insanların arasından geçen mübarek bir insanı fark ettim. O'nu daha önce hiç görmemiştim ama içimde bir ses, "İşte bu, Allah'ın Resûlü (sav)" diyordu.

O'nu (sav) uzaktan izledim. Yüzünde kibir değil tevazu, öfke değil merhamet vardı. İnsanlar O'na kötü sözler söylese bile O sakinliğini koruyordu. O an kendi kendime, "Bir insan bu kadar güçlü olup da nasıl bu kadar yumuşak kalabilir?" diye düşündüm. Günler geçti; O'nun (sav) insanları Allah'a çağırdığını gördüm. Fakat birçok kişi O'na (sav) inanmak yerine karşı çıkıyordu. Bazıları alay ediyor bazıları ise daha da ileri gidiyordu. İşte o zaman içimden bir şey koptu. Eğer gerçekten O'nun (sav) yanında olsaydım, sessiz kalmazdım. İnsanların arasına girer ve şöyle derdim: "Bir insan size yalan söylememişken neden ona yalancı diyorsunuz? Size kötülük etmemişken neden ona düşman oluyorsunuz?" Belki beni dinlemezlerdi, belki bana da kızarlardı ama yine de susmazdım. Çünkü bazen doğru olanı söylemek, kalabalığın alkışını kazanmaktan daha değerlidir.

Bir gün O'nun (sav) çok üzüldüğünü hissettim. İnsanların inanmaması kalbini yaralıyordu. Yanına yaklaşmasam da içimden şöyle seslendim: "Üzülme ey Allah'ın Resûlü! Belki bugün seni anlamıyorlar ama bir gün milyonlarca insan seni sevecek. Adın kıtaları aşacak, kalplerde yaşayacak ve çocuklar senden örnek alacak." O an gözlerim doldu çünkü ben de o çocuklardan biriydim.

Sonra Medine'ye hicret yolculuğunu gördüm. Zorluklar, tehlikeler vardı ama korkunun önüne geçen büyük bir iman da vardı. O yolculuk bana şunu öğretti: Cesaret, korkmamak değil korkuya rağmen doğru yolda yürüyebilmektir. Zaman ilerledikçe O'nun (sav) affediciliğine, sabrına ve güzel ahlâkına daha çok hayran oldum. Güçlü olduğu zaman bile intikam peşinde koşmuyor, insanları bağışlıyordu. İşte beni en çok etkileyen buydu. Çünkü gerçek büyüklük, kazanmakta değil; affedebilmekteydi.

Bir anda gözlerimi açtım; tekrar odamdaydım. Masamın üzerindeki kitap hâlâ açıktı ama ben artık aynı kişi değildim. Sanki uzun bir yolculuktan dönmüştüm. Peygamber Efendimiz'i (sav) görmemiştim, elini tutmamıştım, O'nunla (sav) konuşmamıştım. Fakat kalbimde bıraktığı iz, görmüş kadar gerçektir. O gece anladım ki bazı insanlar gözlerle değil, kalple görülür. Ve Peygamber Efendimiz (sav), asırlar geçse de kalplerde yaşamaya devam eden en güzel örnektir.

Ertesi gün okul yolunda yürürken aklım hâlâ o yolculuktaydı. Etrafımdaki insanlara baktım ve kendi kendime düşündüm: Eğer Peygamber Efendimiz bugün aramızda olsaydı, bize ne öğüt verirdi? Sanırım önce dürüst olmamızı isterdi. Sonra birbirimizi kırmamayı, yardıma ihtiyacı olanlara el uzatmayı ve kimseyi dış görünüşüne göre yargılamamayı söylerdi. Bir an için kendimi O'nun yanında yürürken hayal ettim. İnsanlara sabrı, sevgiyi ve merhameti anlatışını dinledim. Küçüklere sevgiyle yaklaştığını, yaşlılara saygı gösterdiğini gördüm. O an anladım ki insanın değeri malıyla veya gücüyle değil, güzel ahlâkıyla ölçülür.

O günden sonra O'nun (sav) hayatını daha çok okumaya karar verdim. Her öğrendiğim bilgi, kalbimde yeni bir pencere açıyordu. Artık O'nu (sav) yalnızca tarihte yaşamış büyük bir insan olarak değil, hayatıma yön veren bir rehber olarak görüyordum. Eğer O'nun zamanında yaşasaydım, öğrettiği doğruları öğrenmek için elimden geleni yapardım. Çünkü O (sav), insanlara sadece sözleriyle değil, davranışlarıyla da örnek oluyordu. O'nun (sav) yanında olduğumu hayal ettiğim her an, bana daha iyi bir insan olmam gerektiğini hatırlatıyordu. Zaman yolculuğum bir hayaldi belki fakat bana öğrettiği dersler gerçektir. Ve biliyordum ki O'nun (sav) güzel ahlâkını örnek aldığım sürece kalbimdeki bu yolculuk hiç bitmeyecekti.

/ Çizer: Hilal Genç

Kuzey(Yukarı)

Batı(Sol)

Doğu(Sağ)

Güney(Aşağı)

Medine'de Bir Gezinti

İz sürme - Harita Etkinliği

Aşağıdaki haritayı incele, yönleri
takip et ve soruları cevapla.

Uhud
Dağı

Kibleteyn
Mescidi

Cennetü'l-
baki

Mescid-i
Nebevî

İslam'ın ilk mesoidinden yola çıkıp kuzeye
doğru ilerlersen hangi büyük mesoide
ulaşırsın?

Mescid-i Nebevî'den kuzeye doğru yolculuğa
çıktığında kaç önemli duraktan geçiyorsun?

Mescid-i Nebevî'nin kuzeybatısında
bulunan ve ilk ismi Beni Seleme Mescidi
olan mesoidin şimdiki adı nedir?

Bir ziyaretçi Uhud Dağı'ndan Kubâ Mes-
cidi'ne gitmek istiyor. Hangi yönde ilerlemeli-
dir?

Peygamber Efendimiz (sav) namaz kıldığı
sırada gelen ayet ile yönünü Beyt-i Mak-
dis'den Kabe-i Muazzama'ya çevirdiği
mesoide, Kubâ Mescidi'nden nasıl gidilir?

Kubâ
Mescidi

Yazar:

Elif

Tokkal

Vadi Çocuk Yayın
Yönetmeni

SÜPER GÜCÜN: NEZAKET

SÜPER GÜCÜNÜ KEŞFET: 24 SAATLİK NEZAKET GÖREVİ!

Sana bir sır vereyim mi?

Süper kahraman olmak için özel bir kostüme ya da gökyüzünde uçmaya hiç gerek yok. Hatta görünmez olmana bile gerek yok! İhtiyacın olan tek şey cebinde taşıyabileceğin ve kullandıkça hiç tükenmeyen harika bir süper güç.

Bu gücün adı: **Nezaket!**

Bundan asırlar önce Medine sokaklarında öyle bir insan yaşadı ki nezaketiyle etrafındaki herkesin kalbini fethetti. O, Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed'di (sav). Hz. Muhammed (sav), çocuklarla sokakta yarış yapar, sokakta karşılaştığı gençlere içtenlikle selam verir, onlarla arkadaşça şakalaşır en önemlisi onları can kulağıyla da dinlerdi. Peki, O'nun (sav) bu özelliklerini anlayıp uygulamaya ve gücüne güç katmaya "1 Günlük Nezaket Görevi"ni kabul etmeye hazır mısın?

GÜN AYDINLIĞI : TEBESSÜM VE SELÂM

Günün Görevi: Sabah gözünü açtın. Yatak cazip, uykun biraz ağır olabilir. Hemen mutfığa doğru ilerle. Ailenden birini gördüğün an dur ve, "Hayırlı Sabahlar, Selâmun Aleyküm" de.

Tebessümü de unutma. Peygamberimiz, “Kardeşine gülümsediğinde ona tatlı bir hediye vermiş olursun.” derdi. Bakalım senin bu cümlelerin karşısında, karşı tarafın yüzü nasıl olacak? Böyle yaparsan ailenin “Gün Aydınlığı” olacaksın.

*İlk görev tamam, şimdi sıra **ikincisinde!***

2. SOFRADA SÜPER DEDEKTİFLİK!

Günün Görevi: Sofrada harika bir yemek var ama belki de içinde pek sevmediğin bir sebze saklanıyor? Dur! Sakın, “Öf, ben bunu yemem!” deme.

Peygamber Efendimiz (sav) tabağındaki yemeğe kusur bulmazdı. Beğenirse yer, beğenmezse nezaketle tabağında bırakır ama pişirenin emeğine saygı duyup teşekkür ederdi. Şimdi dedektiflik zamanı: Yemeği pişiren kişiyi bul ve ona en içten sesle, “Eline sağlık!” de. Bakalım bu davranışın karşısında çevrendekilerin yüz ifadesi nasıl olacak?

3. İŞLERİNİ “KENDİN” YAPMAYA ÇALIŞ!

Günün Görevi: Odanda dağılmış çoraplar, çalışma masanda uzay üssü gibi duran kitaplar mı var? Annenden ya da babandan uyarı gelmesini bekleme!

Peygamberimiz (sav) söküğünü kendi diker, ayakkabısını tamir eder, ev işlerine yardım ederdi. “Ben yapamam!” demezdi. Hemen odaya dalarak eşyaları toplama görevini sen üstlen. Kendi işini kendi yapan birinden daha iyi kimse olamaz! Bu şekilde hem ailene yardım etmiş olacaksın hem de hayatının sorumluluğunu alacaksın. Bu müthiş bir mutluluk, inan! Bilgisayardaki bir oyunun kahramanı olmandan çok daha havalı!

4. KELİMELERİ SERBEST BIRAK!

Günün Görevi: Gün içinde konuşurken dilinin ucuna gelen kelimelere dikkat et.

Sokakta, okulda veya parkta bir arkadaşının sözünü kesmeden dinlemek; bir şey isterken, “Lütfen”, bir iyilik görünce, “Teşekkür ederim”, yanlışlıkla birini incitince, “Özür dilerim” demek senin için hiç zor değil.

Peygamberimiz (sav) kimseye kötü bir isim takmaz, kaba konuşmaz ve biri onunla konuşurken tamamen ona dönüp onu dinlerdi. Sen de bugün konuştuğun kişiye kendini özel hissettir! Biliyorum, senin de çok kankam dediğin kişiler var ve onlara ne söylesen de alınmazlar. Hayır! Öyle düşünme. Bazen farkında olmayarak karşımızdakinin kişiliğine, hayatına, dış görünüşüne veya herhangi bir eksiğine yaptığımız yorumlar bize şaka gibi gelse de onu derinden üzebilir. Senin de saygınlığını zedeleyebilir.

Ailemizden, en yakınlarımızdan “nasılsa küsmez” düşüncesiyle en güzel kelimeleri esirgememeliyiz. Rica, teşekkür, lütfen gibi güzel ve yumuşak huylu kelimeleri en çok onlar hak etmiyor mu?

5. KARINCA DEVRİYESİ İŞ BAŞINDA

Günün Görevi: Yolda yürürken gözlerini iyi aç!

Peygamberimiz (sav), bir kediye uyandırmamak için giysisinin ucunu kesecek kadar ince düşünceli, susamış bir köpeğe su veren adamı takdir edecek kadar merhametliydi. Kaldırımında yürürken bir karınca yuvasına basmamak için dikkat et. Bir sokak kedisinin başını okşa ya da kapının önüne bir kap su koy. Tabiattaki her canlı senin bu görevdeki küçük dostun,

Gece Yastık Testi!

Hava karardı, yatağına girdin ve gözlerini kapattın. İşte en heyecanlı an!

Bugün kaç kişiyi güldürdün? Kaç canlıya yardım ettin? Kimin gönlünü aldın?

Peygamber Efendimiz (sav), gece uyumadan önce kalbindeki bütün kırgınlıkları siler, herkesi affederek uyurdu. Sen de zihnini boşalt, bugün yaptığın iyiliklerin sıcaklığıyla gözlerini kapat.

NOT:

Elbette Peygamberimiz'in (sav) güzel huyları bunlarla sınırlı değil. Ama bir gününü güzel kılacak küçük birer not. O'nun güzel ahlâkının bize küçük birer yansıması.

Veeee en önemli görevin:

Yukarıda bir güne sığdırdığımız görevlerin hiçbirini görev olarak yapma! Onlar senin tabii olarak yapman gereken şeyler. Süper Gücün içinde saklı. Ben sadece onları hatırlatmak istedim. Eminim ki sen çok daha güzellerini yapıyorsun.

ÂLEMLERE RAHMET

/Çizer: Hilal Genç

MEKKE

İnsanlık tarihi pek çok liderin izlerini taşır ancak içlerinden biri var ki sadece kendi dönemine değil, tüm zamanlara ışık tutmuştur. O (sav), Allah'ın son elçisi, âlemlere rahmet olarak gönderilen Hz. Muhammed'dir (sav). O'nun hayatı, cahiliye döneminin karanlığını dağıtan ve Asr-ı Saâdet'in huzurunu inşa eden kutlu bir rehberliktir.

Hz. Muhammed (sav), 571 yılında Mekke'de dünyaya geldi. Henüz çocukken annesini ve babasını kaybederek yetim ve öksüz büyümenin hüznünü yaşadı. Bu zorlu çocukluk, O'nun (sav) hayatı boyunca yetimlere, kimsesizlere ve zayıflara karşı derin bir şefkat beslemesinin temelini oluşturdu. Gençliğinde "el-Emîn" sıfatıyla anılması, daha peygamber olmadan önce bile Mekke halkı üzerindeki sarsılmaz güveninin bir göstergesiydi.

610 yılında Hira Mağarası'nda ilk vahyi aldığı anda, insanlığı karanlıktan aydınlığa çıkaracak büyük bir dönem başladı. Efendimiz (sav), İslâm'ı tebliğ ederken büyük bir sabır gösterdi. Mekke'nin ileri gelenleri O'na (sav) mevki, makam ve servet teklif ederek davasından vazgeçirmeye çalıştılar. Ancak O, "Güneşi sağ elime, ayı sol elime verseniz yine de bu davadan vazgeçmem!" diyerek sarsılmaz bağlılığını tüm dünyaya haykırdı.

İslâm'ı yayma sürecinde en büyük çabası, insanları putperestlikten ve kötü alışkanlıklardan kurtarıp tevhid inancına ulaştırmaktı. Bu yolda karşılaştığı

İLK VAHİY

Tâif yolculuğu, en zorlu anlardan biriydi. Orada taşlanarak kovulmasına rağmen, meleklerin beddua teklifine karşı, “Hayır, onların neslinden Allah’a kulluk edenler çıkar!” diyerek merhametini gösterdi. Evinin önüne sürekli dikenler atan komşusu hasta olduğunda onu ziyarete gitmesi de O’nun kötülüğe iyilikle karşılık veren eşsiz ahlâkının bir yansımasıydı.

Hicretle birlikte Medine, İslâm dininin toplumsal bir düzene dönüştüğü merkez oldu. Yapılan Medine Sözleşmesi, farklı

inançtaki grupları bir araya getiren ilk yazılı toplumsal barış belgesiydi. Efendimiz (sav); burada komşuluk haklarını, yetimlerin korunmasını ve adâleti topluma aşıladı. Bedir ve Uhud gibi zorlu savaşlarda bile esirlere gösterilen adâletli tutum, O’nun insan onuruna verdiği önemi kanıtlıyordu.

Aile hayatında da O, en güzel örnekti. Eşi Hz. Hatice (r.anha), zor zamanlarında O’nun en büyük dayanağı ve ilk Müslüman oldu. Kızı Hz. Fâtıma’ya (r.anha) olan derin sevgisi, ev işlerine bizzat yardım etmesi O’nun mütevazı kişiliğini sergiliyordu. Torunları Hz. Hasan (ra) ve Hz. Hüseyin (ra) ile oyunlar oynaması, namaz kılarken sırtına çıkmalarına izin vermesi ise çocuklara duyduğu şefkatin en saf hâliydi.

VEDA HUTBESİ

632 yılında Vedâ Hutbesi ile insanlığa kadın hakları, can ve mal güvenliği gibi evrensel mesajlar aktardıktan sonra aramızdan ayrıldı. Geride Kur’ân-ı Kerîm’in yaşayan bir tefsiri olan hayatını bıraktı. O’nun (sav) izinden gitmek; adâleti, merhameti ve sevgiyi hayatımızın her anına nakış nakış işlemek demektir.

RAHMÂN VE RAHÎM OLAN ALLAH'IN ADIYLA

Yâ Resûlallah, Yâ Nebîallah (sav), 1448 yılından selâm olsun sana! Ben 1448 yılından, Sümeyye adında bir kızım. İlk kadın şehidin ismi konuldu bana. Ezan ile doğdum, güzel ahlâk ile büyüyorum.

Her Müslüman gibi çok az bile olsa İslâm'ı yaymaya çalışıyorum. En sevdiğim işlerden biri şiir yazmak. Bir şiirimde Sen'i, bir şiirimde O'nu (cc) anlattım. İşte seni anlatan şiirim:

Orada, bir ev nurlanıyor Nûr Muhammed ile ancak babasız, yetim bir şekilde. Halîme ile gidiyor, Benî Sa'd yurduna, annesi uzakta, dedesi uzakta, sütannesi yanında.

Geri geliyor Mekke'ye, o kutsal şehre, kısa bir zamanı var artık annesi ile. Ve gidiyor, annelerin annesi bu fânî dünyadan, bilmiyor ki geride peygamber bırakıyor, yetim bir çocuktan.

Ama küçücük, altı yaşında daha, artık kalacak, dedesinin yanında. Ancak bir süre sonra dedesini de kaybedecek, sevgili amcası Ebû Tâlib'e verilecek.

Artık genç olmuştu, güvenilir bir genç, uzak dururdu putlardan, gelirdi ona iğrenç. Evlendi Hatîce ile bir kervan sayesinde, aldı Ali'yi yanına, destek için Ebû Tâlib'e.

Gelmişti kırk yaşına, gidiyordu Hira'ya, tefekkür ediyordu, mağarada bir başına. Bir gün geldi Cibrîl, emri ilette ona: "Oku, Yaratan Rabb'inin adıyla!"

Artık sırtına binmişti bir yük ancak İslâm'ın nûrundandı bu yük. Peygamberlikti, ona verilen bu vazife, yakın akrabası ile başladı bu kutlu vazife.

Birkaç yıl geçmişti ilk emir üzerinden artık başlamalıydı davete açıktan. Zamanla İslâm yayıldı, ama zulüm de çoğaldı; önce Müslüman oldu insanlar, sonra kırbaçlandılar.

Artık bıkmıştı ümmet, sonu gelmeyen zulümden, hicret ettiler; önce Habeşistan sonra Medine'ye. Derken, Allahu Ekber nidaları yükseliyor Bedir'den ancak Uhud sessizdi, Hamza'nın (ra) ölümünden.

Hendek kansız zaferdi, ardından Mekke'nin fethi; Mekke Müslümanların, zafer Müslümanların! Artık sonuna yaklaşıyordu ömr-ü hayatının, hissediyordu; hacciyla, hutbesiyle vedâ etti.

Artık ayrılmıştı dünyadan o kutlu Nebî, geriye iki şey bırakmıştı: Kur'ân ve sünneti. Allah'ım, bizi ona lââyık bir ümmet eyle. Allah'ım, bizi emanetlerine sahip çıkanlardan eyle. Allah'ım, bizi elinden kevser içenlerden eyle. Âmîn.

Yâ Resûlallah! Şiirim böyle, duam böyle ama dünya böyle değil! Dünya bir yandan kalbi imanla dolu insanlara şahitlik ederken, bir yandan da kalbi farklı farklı günahlarla kararmış insanları da görüyor. Kimisi sokakta gördüğüne saldırıyor, kimisi kötülöklere âlet oluyor, kimisi zulmediyor, toprakları gasp etmeye çalışıyor. Kimisi mektebe girip çocukları öldürürken kimisi öğrencilerine siper olup can veriyor. İsrailoğulları, Gazze halkına zulmediyor. Dünya bu zulme karşı sessiz. Gazze'de çocuklar ellerini açmış "Yâ Rab" diye dua ederken, dünyanın başka yerinde zulüm görmeyen, rahatlık içinde olan bazı insanlar onlarla dalga geçiyor. Doğu Türkistan'da insanlar evlerine hapsediliyor, büyük acılar çektiriliyor.

Ancak, Âlemlerin Rabb'i olan Allah'a hamdolsun ki iyilik yapan insanların sayısı da az değil. Aslında bir cümlem eksik oldu, doğrusunu söylüyorum: Dünyadaki pek çok ülke bu zulme karşı sessiz kalıyor. Geri kalan ülkelerden bazıları ve vicdan sahibi insanlar Gazze halkına yardım gönderiyor. Ancak İsrail, bu yardımların bir kısmını sınırlardan geçirmiyor. Bazen insanlar Filistin gibi, Doğu Türkistan gibi mazlum coğrafyalar için yürüyüş yapıyor. İnsanlar zalimleri protesto ediyor. Ben bu durumu biraz şu dizelere benzetiyorum:

Tükürün milleti alçakça vuran darbelere! Tükürün onlara alkış dağıtan kahpelere!

Bir ara babama, "İsrail neden Gazze'ye saldırıyor?" diye sormuştum. Nedenini öğrenince o kadar şaşırılmıştım ki... İsrailoğulları kendilerine gönderilen kutsal kitabı yani Tevrat'ı ve kendi inanç metinlerini tahrif edip değiştirmişler. Babam, "Bu değiştirilmiş metinlerde Filistin ve çevresi hatta Türkiye'nin bir kısmı 'vâdedilmiş topraklar' (Arz-ı Mev'ûd) olarak geçiyor." demişti. Yani benim buradan çıkardığım şey şu: Bu insanlar kutsal saydıkları metinleri kendi hırslarına göre yorumlayıp değiştirmişler!

Yâ Resûlallah! (sav) İnsanoğlu her peygamberden sonra olduğu gibi senden sonra da kötü işlere bulaştı, bazıları yoldan saptı. Kıyametin ne zaman kopacağı meçhul, ezelden beri gayb... Belki yarın kopacak, belki asırlar sonra... Ne zaman kopacak olursa olsun, insanoğlunun kendine bir çekidüzen vermesi gerek. Bizlerin senin sünnetine sımsıkı sarılmaya, adâletine ve rehberliğine ihtiyacı var.

Bize senin sünnetinin nûru gerek, Yâ Resûlallah! (sav) çünkü senin yolundan gitmekten başka bizi düzeltebilecek hiçbir çare yok!

Erdemler Dedektifi

Peygamberimiz'in (sav) Güzel Davranışları

Aşağıdaki olaylarda Peygamberimiz (sav) hangi güzel davranışı göstermiştir?
Doğru cevabı bul ve gizli kelime avında keşfet!

Hazırlayan: Feride Nur Dökmetaş

GİZLİ
KELİME AVI

Y	A	R	D	I	M	S	E	V	E	R	L	İ	K
M	E	R	H	A	M	E	T	N	Z	H	N	T	A
S	Z	Ü	H	J	Y	A	K	E	I	O	A	N	T
Ç	L	G	W	E	G	H	J	Z	T	Ş	H	Y	E
L	C	O	E	Z	I	P	S	A	Y	G	I	A	L
P	A	Y	L	A	Ş	M	A	K	İ	Ö	Z	H	U
Ç	S	A	I	R	M	Ö	T	E	Z	R	M	E	K
P	A	V	B	U	K	Ü	L	T	S	Ü	R	Ü	D
Y	A	Ş	L	I	Y	A	H	Ü	R	M	E	T	O

İpucu:

Yukarıdaki örnekte Peygamber Efendimiz'in (sav) yaşlı bir adama saygı göstermesi onun hangi özelliğini gösterir?

En güzel İZ: PEYGAMBERİM (sav) ve BEN

Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav), Allah'ın bizlere gönderdiği son peygamber ve hayat rehberimizdir. O (sav); doğruluğu, dürüstlüğü, bitmek bilmeyen sabrı ve kalpleri ısıtan merhametiyle hepimize en güzel örnektir. Bizlere sadece ibadet etmeyi değil; birbirimizi sevmeyi, yardımlaşmayı ve her zaman nazik olmayı öğretmiştir.

Peki, onun hayatına baktığımızda ne görüyoruz?

Çocukların En Yakın Arkadaşı: Çocukları çok sever, onlarla şakalaşır ve onları asla incitmezdi.

Herkesin Güvendiği Biri: Hiç yalan söylemez, kimseyi kırmazdı. Bu yüzden ona daha peygamber olmadan önce bile "el-Emîn" yani "Güvenilir" demişlerdi.

Merhamet Dolu Bir Kalp: Yaşlılara saygı gösterir, fakirlere yardım eder, komşularını her zaman gözetirdi.

Benim "Sünnet" Günlüğüm: Ben Ne Yapıyorum?

Peygamberimiz'in (sav) bu güzel ahlâkını öğrendikçe, ben de onun ayak izlerini takip etmeye çalışıyorum. İşte benim günlük hayatımda uyguladığım Peygamber (sav) sözleri:

Sözümün Arkasındayım: Her zaman doğruyu konuşuyor, yalan söylememeye ve verdiğim sözleri tutmaya özen gösteriyorum.

Sevgi Çemberi: Anneme ve babama saygılı davranıyor, öğretmenlerimi dikkatle dinliyor ve arkadaşlarıma karşı her zaman kibar oluyorum.

Gönül Alıyorum: Bir arkadaşım üzüldüğünde onun yanında oluyor, yardıma ihtiyacı olanlara elimi uzatıyorum.

Dünyayı Koruyorum: Çevremi temiz tutuyor, sessiz dostlarımız olan hayvanlara sevgi gösteriyor ve kimsenin hakkını yemiyorum.

İyi ki Benim Peygamberim! (sav)

Peygamberimizin (sav) izinden gitmek ve O'nun (sav) gibi güzel ahlâklı olmaya çalışmak beni çok daha mutlu ve iyi bir insan yapıyor. Biliyorum ki dürüst ve sevgi dolu olmak sadece okulda değil, hayatımın her anında yolumu aydınlatacak.

Eğer biz de onun öğütlerine kulak verir, insanlara sevgiyle yaklaşırsak hem Allah'ın rızasını kazanır hem de herkesin güvendiği harika bireyler oluruz. Ben hayatım boyunca O'nun (sav) izinden gitmeye söz verdim.

Peki, bugün onun bir davranışını hayatına katmaya ne dersin?

/ Çizer: Hilal Genç

CANIM PEYGAMBERİM (SAV)

Canım Peygamberimiz (sav),
Allah nasip etmedi seni görmemi,
Nasip etmediyse vardır bir nedeni.
Işık oldu hayatın ve sabrın bana,
Meraklandım, hayatını araştırdım; senin sabrına hayran kaldım.
Peygamberim (sav), seni görmek çok isterdim,
En çok sabrına ve şefkatine hayranım.
Yâ Resûlallah (sav), yanında yürüyemedim, yolunda yürüyeceğim,
Geçen her dakika seni düşüneceğim,
Ama seni görmek isteyeceğim.
Merak ediyorum, nasıl sabrettin?
Ben senin nur yüzünü görmek isterdim.
Eğer seni karşımda görseydim kalbim durmazdı,
Rahmetinle gönlüm sızlardı.
İnce düşüncelerin hayatım boyunca rehber olacak.
Medresede öğrendim ilk seni!
İyilik nedir, öyle başladım senin hayatına,
Zamanla senin ahlâkını, adâletini öğrendim.
Yâ Resûlallah, yanında yürüyemedim, yolunda yürüyeceğim,
Ahlâkınla yeşereceğim.
Ne zaman seni düşünsem,
Işıldar ay ve yıldızlar...
Ne zaman seni görse parıldar,
Durur denizlerdeki dalgalar...
Adâletini ve sabrını görenler hayranlıktan karşında duramazlar.
Yâ Resûlallah, (sav) yanında yürüyemedim, yolunda yürüyeceğim,
Üzüleceğim çünkü seni görmeyeceğim.
Rabb'imın izni ile cennette karşılaşmak nasip olsun,
Ümidim ile yolunda öleceğim.
Yâ Resûlallah, yanında yürüyemedim, yolunda yürüyeceğim,
Ey Allah'ın Resûlü, (sav) nasıl bu kadar iyi biri olabildin?
Merakımdan yerimde duramazdım,
Eğer seni görseydim,
Durmazdı kalbimin atışları.

İzinde yürümeye devam edeceğim,
Merakımla yolunda yürüyeceğim.
Yâ Resûlallah (sav), yanında yürüyemedim, yolunda yürüyeceğim,
O nur yüzünü görmek çok isterdim,
Laleler dolu bir bahçede,
Umudunla yürüyeceğim.
Ne zaman düşünür isem,
Dünyayı unutuyorum,
Adâletine her geçen gün daha da hayret ediyorum...
Yâ Resûlallah, yanında yürüyemedim, yolunda yürüyeceğim.
O geçen her gün,
Rahmetinle büyüyeceğim,
Umudumla her geçen gün daha çok yeşereceğim,
Meraklanıp her dakika seni düşüneceğim.
Âdil bir insan olmak,
Hayatımdaki en zor şey bence.
Lakabı bile emîn, güvenilir olan
Ahlâklı bir peygamber...
Kim bu kadar güvenilir olabilir?
Işık tutabilir gençlere?
Nasıl bu kadar zor bir işi başarabildin?..
İnsanları ahlâka yönlendiren,
Lakabı bile Muhammedü'l-Emîn olan bir kişi,
Emîn, güvenilir bir insan, peygamber...
Yaşadı ve emîn olarak bu dünyadan gitti,
Emîn ve güvenilirlikten şaşmazdı,
Şaşmadı da.
Yâ Resûlallah, yanında yürüyemedim, yolunda yürüyeceğim.
O kadar iyi bir insan,
Rabb'inden ayrılabilir mi?
Umudu, Allah'a olan inancı ile yürürken,
Merakım ile hep yolundan ilerlemeye yemin ettim.
Her geçen gün seni düşündüm, daha çok düşündüm,
Eğer düşünmesem seni,
Rahmetin ile buraya gelemezdim.
Gül gibi Peygamberim (sav),
Ey sevgili Peygamberim (sav),
Çiçeklere zarar vermez,
Eşi benzeri, kişisel özellikleri olarak,

Yoktur onun gibisi.
Güllerin içinden en iyisi benim Peygamberim (sav),
Üzülüyorum ama cennette karşılaşır isek eğer,
Neşe ile sana koşup sarılırdım; seni çok seviyorum Peygamberim (sav).
Sevgili Peygamberim (sav),
Eğer seni görseydim bir daha bırakmak istemezdim.
Nezaketi senin hadislerinden,
İnce düşüncelerin ile öğrendim.
Çok merhametlisin, bu benim hayatıma işledi,
Olsaydın karşımda, seni bir daha görmek isterdim.
Kalbim yerinden çıkardı, durmazdı...
Sevgili Peygamberim (sav),
Eğer seni görseydim
Ve konuşabilseydim, sabrın ile nasıl bu kadar dayandın diye sormak isterdim.
İnsanlar izinden yürüyor canım Peygamberim (sav).
Yâ Resûlallah (sav), yanında yürüyemedim, yolunda yürüyeceğim.
O gün karşılaşsak,
Yâ Resûlallah (sav), önünde durup sana sarılıp ağlardım.
Umutum ile seni görmek,
Merakım ile önünde ağlar, sarılır, gül gibi seni koklardım...
Ey Allah'ın Resûlü (sav), senin yanında yürüyemedim,
Yolunda yürüyeceğim, ahlâkın ile yeşereceğim.
Her geçen gün seni çok seveceğim Sevgili Peygamberim (sav)...

/Çizer: Hilal Genç

BAŞARIYA GİDEN YOLDA YANINIZDAYIZ!

4.SINIFTAN 12.SINIFA KADAR!

• Birebir Ders • Grup Dersleri

• Deneme Sınavları • Koçluk • Danışmanlık

Neler Sunuyoruz?

- **Tüm Branşlarda Özel Ders** İlkokul, ortaokul ve lise düzeyinde; öğrencinin ihtiyacına göre birebir veya grup dersleri.
- **Deneme Sınavları ve Analiz** Düzenli deneme sınavlarıyla öğrencinin gelişimini takip ediyor, eksiklerini belirliyoruz.
- **Eğitim Koçluğu ve Danışmanlık** Öğrencilerimize hedef belirleme, zaman yönetimi ve verimli ders çalışma konusunda rehberlik ediyoruz.
- **Sessiz ve Bireysel Çalışma Alanları** Dikkat dağınık unsurlardan uzak, verimli ders çalışmaya uygun ortamlar sunuyoruz.
- **İlkokul Ödev Destek** İlkokul öğrencilerimizin ödevlerine destek oluyor, temel akademik becerilerini güçlendiriyoruz.
- **Soru Çözüm Kampları** Sınavlara hazırlık sürecinde yoğunlaştırılmış soru çözüm programlarıyla öğrencilerimizin yanında oluyoruz.

Burada Her Öğrenci Özeldir.

Her öğrencinin öğrenme hızı, ihtiyacı ve hedefi farklıdır. Biz de eğitim programlarımızı öğrencilerimizin seviyesine ve gelişim sürecine göre planlıyoruz.

Aile sıcaklığında, güven veren ve başarıya odaklanan bir ortamda çocuklarımızı geleceğe hazırlıyoruz.

Rehberim Peygamberim (sav)

Bir sabah evde bağrıışmalar duydum. Merakla koridora koştuğumda, mahallenin kadınlarının hararetli bir şekilde tartıştığını gördüm. Hemen her şeyden haberdar olan Müjgan teyzenin yanına gidip sordum:

— Müjgan teyze ne oluyor burada?

— Mahalleye yeni bir aile taşındı yavrum. Ne yazık ki Allah'a inanmıyorlarmış. Kızları da tanışmak için mahalleyi gezince herkesin dikkatini çekmiş. Sol taraftaki kadınlar onları mahallede istemiyor, sağ taraftakiler ise bizim gün etkinliklerimize katılmalarını istiyor.

Duyduklarıma çok üzülmüştüm. İnsanları inançlarına göre dışlamak ve onlara ön yargıyla yaklaşmak çok yanlış. Bu durumu düzeltmek için hemen tartışan kadınların arasından sıyrılıp mahallede şaşkınca etrafına bakan o kızın yanına gittim ve koluna girdim:

— Merhaba, ben Gökçe. Bizim eve gidelim mi?

— Ben de Eleni, tanıştığımıza memnun oldum, diyerek gülümsedi.

Odamda Eleni ile uzun uzun sohbet ettik. Çok iyi anlaşmıştık. Ertesi günlerde de bağımız iyice kuvvetlendi. Bir gün parkta oynarken bana merakla sordu:

— Gökçe, nasıl Müslüman olunur?

— İçtenlikle ve inanarak kelime-i şehâdet getirerek, Allah'a ve peygamberler'e inanarak olunur, dedim.

Eleni, "Hadi beni Müslüman yap," deyince dünyalar benim oldu. Ona dinimizi anlattım; Eleni, Allah'ı çok sevdi ve Müslüman oldu.

Eleni'ye dinimizi ve Peygamberimiz'i (sav) daha güzel anlatmak istiyordum. Bizim eve geldiğinde onu koridordaki gizli geçidimize götürdüm ve gözlerimizi kapatıp zamanda bir yolculuğa çıktık. Gözlerimizi açtığımızda Mekke'deydik. Eleni şaşkınlıkla etrafına bakarken ona rehberlik ettim:

— İşte Peygamberimiz'in (sav) doğduğu topraklardayız. O (sav), çevresindeki putperest baskılara hiç boyun eğmedi. Kırk yaşında peygamber oldu. Adâleti, sade yaşamı ve merhametiyle insanlığa örnek oldu. İslâm dininin özü merhamettir. Bak, günümüzde yaşlıların ve kimsesizlerin korunduğu Dârülaceze gibi kurumlar da hep İslâm'ın bu merhamet öğüdünün birer yansımasıdır.

Ardından Peygamberimiz'in (sav) adâletini görmesi için Mekke'nin başka bir dönemine geçtik. O sırada soylu bir kabileden bir kadın hırsızlık yapmıştı. Câhiliye âdetlerine göre zenginlerin suçları örtbas edilirdi. Bu yüzden kadının cezasının kaldırılması için Peygamberimiz'in çok sevdiği Üsâme'yi aracı olarak gönderdiler. Ancak Peygamberimiz'in yüzündeki şefkat yerini derin bir hüzne bıraktı ve şöyle buyurdu:

— Ey Üsâme! Allah'ın koyduğu cezalardan birinin uygulanmaması için mi bana aracılık ediyorsun? Allah'a yemin olsun ki hırsızlık yapan kızım Fâtıma bile olsaydı, onun da cezasını verirdim!

Eleni Peygamberimiz'in (sav) adâlette asla ayırım yapmadığını görünce çok etkilendi. Yeniden koridorumuza dönüp gözlerimizi açtığımızda bana sevgiyle sarıldı:

— Bana rehberimi çok güzel anlattın Gökçe, teşekkür ederim, dedi. Artık ikimizin de kalbinde aynı kutlu rehberin sevgisi vardı.

Yazar:
Meryem
Aybüke
Yılmaz

 TO Hüma Hatun
 mam Hatip
Ortaokulu 6/D

G ZEML  TA 

Merhaba arkadaşlar, benim adım Ece. Bugün sizlere başımdan geçen çok ilginç bir olayı anlatacağım.

Bir gün yolda yürürken aya ım bir ta a takıldı ve yere d  t m. Aya a kalkınca ta ı elime aldım. Ta  çok de i kti; reng renkti ve sanki g l gibi hoş bir kokusu vardı. Merak edip onu eve götürdüm. Evde ta ı uzun uzun inceledim ama ne olduğunu anlayamadım. Ak am olunca ta ı elimde tutarken uyuyakalmı ım.

Bir süre sonra gözlerimi açtım. Hâlâ aynı koltuktaydım ama etraf çok de i mi ti; evimiz bile eskisinden farklı görünüyordu. Hemen dışarı çıktım ve çevreyi gezmeye ba ladım. Sokaktaki insanlar sürekli Peygamberimiz Hz. Muhammed'den (sav) bahsediyorlardı. Duyduklarıma göre O (sav); çok dürüst, güvenilir ve merhametli bir insandı.

Biraz daha ilerledi imde O'nu (sav) gördüm; bir kediye seviyor ve ona yiyecek veriyordu. O'nu (sav) izlerken anlatılanların ne kadar doğru olduğunu anladım. Gerçekten de çok şefkatli ve güler yüzlüydü.

Daha sonra O'nunla (sav) tanışma fırsatı buldum. Bana çok güzel davrandı. O gün boyunca insanların birbirine yardım ettiğini, saygılı davrandığını ve Peygamberimiz'in (sav) güzel ahlâkını örnek aldığını gördüm. Ge irdi im o gün benim için unutulmazdı.

Akşam olunca gizemli taşı tekrar elime aldım ve uykuya daldım. Sabah gözlerimi açtığımda yeniden kendi evimdeydim. Yaşadıklarım bir rüya gibi görünüyordu ama elimdeki taş hâlâ gül kokuyordu. O gün öğrendiğim en önemli şey Peygamberimiz'in (sav) merhametinin ve güzel ahlâkının bugün de bizlere yol göstermeye devam ettiğiydi.

IŞIĞIN İZİNDE: BİR PEYGAMBER'İN (SAV) GÖLGESİNDE

Güneş, Hicaz'ın kızgın kumları üzerinde yavaşça alçalırken Medine'nin dar sokaklarında tatlı bir esinti dolaşıyordu. Bu esinti, çöle sadece serinlik değil, aynı zamanda derin bir huzur taşıyordu. Küçük Ömer, elindeki hurma sepetiyle şehrin çıkışına doğru yürürken kalbinde tarif edilemez bir coşku hissediyordu. Bugün hayatının en kıymetli günüydü çünkü bugün "Peygamberim" dediği, tüm kâinatın efendisini görmeye, O'nun meclisinde bulunmaya gidiyordu.

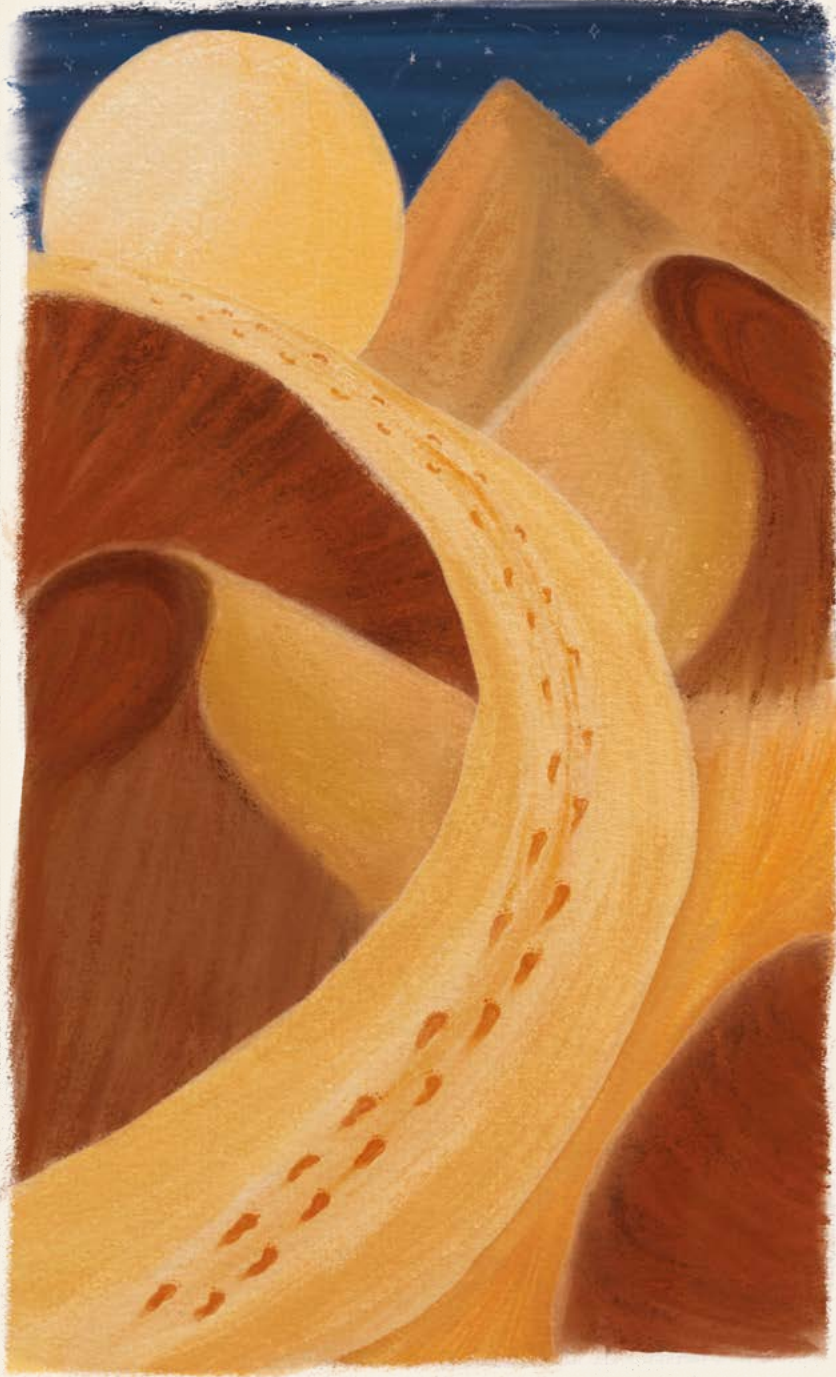
Ömer, henüz on iki yaşındaydı ancak kalbinde taşıdığı sevgi, bir okyanustan daha derindi. O, İslâm'ın nuruyla aydınlanan bir gönlün, nezaketle yoğrulmuş bir ruhun peşindeydi. Mescid-i Nebevî'nin avlusuna ulaştığında, etrafta toplanan insanların yüzündeki huzuru gördü. Herkes, birazdan gelecek olan o mübarek simayı beklemenin heyecanı içindeydi. Bir süre sonra mecliste bir sessizlik dalgası yayıldı. Herkes ayağa kalktı; gönüller bir mıknaatıs çekimine kapılmış gibi o tarafa yöneldi.

Peygamber Efendimiz (sav) ağır ve vakur adımlarla meclise teşrif etti. Yüzündeki nur, Ay'ın ışığından daha parlak; bakışlarındaki şefkat ise bir annenin çocuğuna olan sevgisinden daha sıcaktı. O, sadece sözleriyle değil, varlığıyla bile adâleti, merhameti ve insanlığı öğretiyordu.

Efendimiz (sav) her zamanki gibi tevazuyla oturdu. Gözleri meclisteki herkesin üzerinde tek tek gezindi. Ömer'in üzerine geldiğinde o mübarek bakışlar durakladı. Peygamberimiz'in küçük Ömer'e hafifçe tebessüm etmesi, Ömer'in dünyasında yeni bir güneş gibi doğmuştu. O an, dünyadaki tüm dertlerin, tüm kederlerin silindiğini hissetti. Peygamberimiz (sav), yanında oturan sahâbîlere birbirlerine karşı nasıl nazik olmaları gerektiğini, bir ağacı dikmenin bile sadaka olduğunu anlatıyordu. Her cümlesi, bir çiçeğin açılışı kadar zarif, bir dağın duruşu kadar sağlamdı. Ömer, sohbet boyunca gözünü O'ndan ayıramadı.

Peygamberimiz'in (sav) ellerine baktı; o eller ki mazlunun gözyaşını silen, yetimin başını okşayan ellerdi. Söylediği her kelimeyi kalbine mühürler gibi dinliyordu.

Efendimiz (sav) şöyle buyurdu: “Gerçek mümin, elinden ve dilinden insanların emin olduğu kişidir.” Bu cümle Ömer’in zihnine kazındı. Peygamberimiz (sav) sadece Allah’tan bahsetmiyor aynı zamanda bir insanın toplum içinde nasıl olması gerektiğini, zorluklar karşısında nasıl dik durulacağını öğretiyordu. O’nun varlığı sanki dünyadaki tüm karmaşayı bir düzene sokan kutup yıldızı gibiydi.

/ Çizer: Saliha Ravza Kahrman

Güneş tamamen battığında ve meclis dağıldığında, Ömer eve doğru yürürken kendini eskisinden daha ağır ama çok daha huzurlu hissediyordu. Artık bir rehberi vardı ve karanlıkta yolunu kaybetmeyeceğinden emindi. O'nun (sav) rehberliği, en derin karanlıkları bile aydınlatmaya yetecek kadar güçlüydü. Yolda yürürken ayağı taşa takılan yaşlı bir adam gördü. Koşup onu tuttu, elindeki ağır eşyaları evine kadar taşımasına yardım etti. Yaşlı adam, "Evladım, bu ne güzel terbiye ne büyük bir incelik!" dediğinde Ömer'in aklına hemen efendisi geldi; Peygamberimiz'in (sav) her hareketi ona ışık tutuyordu.

O gece yatağına uzandığında gözlerini kapattı. Zihninde hâlâ o mübarek tebessüm vardı. Ömer anladı ki peygamberlik sadece geçmişten kalmış bir olay değildi her an hissedilen bir rehberlikti. O, sadece bir Peygamber değil; insanlığın kaybettiği vicdanı geri getiren, kalplerin pasını silen, yol gösteren bir öğretmendi. Ömer uykuya dalarken Peygamberimiz'e (sav) olan sevgisinin, O'nun (sav) güzel ahlâkını yaşamaya olan arzusunun büyüdüğünü hissetti. Yarın yine o meclise gidecek, yine o nurlu simayı izleyecek ve hayatını O'nun (sav) güzel ahlâkıyla nakış nakış işleyecekti. Çünkü sevmek, izinden gitmek ve Ömer, hayatının geri kalanını o kutlu izi takip ederek geçirmeye söz vermişti.

Ay, Medine'nin üzerinden yükselirken şehir derin bir uykuya dalmıştı ancak Ömer'in kalbi, bir ömür sürecekti o kutlu yolculuğun heyecanı ile ısıtılmıştı. Bu yolda yürürken her adım, onun için yeni bir keşifti. Peygamberimiz'in ışığı, artık sadece Medine'nin sokaklarını değil, Ömer'in tüm geleceğini aydınlatıyordu.

PEYGAMBERİM (sav) ve Ben

Sevgili Arkadaşlar, hepimizin hayatında örnek aldığı insanlar vardır. Kimi zaman annemizi, babamızı, öğretmenimizi örnek alırız. Benim için en güzel örnek ise Peygamberimiz Hz. Muhammed'dir (sav).

Peygamberimiz (sav), insanlara doğruyu, iyiliği ve güzel ahlâkı öğretmiştir. O, her zaman dürüst olmuş, kimseyi kırmamış ve insanlara sevgiyle yaklaşmıştır. Bu yüzden O'nu (sav) tanımak ve örnek almak bizler için çok önemlidir.

Peygamberimiz'i (sav) Neden Severiz?

Peygamberimiz çocukları çok severdi. Onlarla ilgilenir, hâllerini sorar ve onları mutlu etmeye çalışırdı. Hayvanlara ve doğaya karşı da merhametliydi. Kimseye kötülük yapmaz, herkese adâletli davranırdı. O'nun (sav) bu güzel davranışlarını öğrendikçe ben de daha iyi bir insan olmak istiyorum.

Peygamberimden Öğrendiklerim

Peygamberimiz (sav) bizlere;

Doğru konuşmayı,

Büyüklerimize saygılı olmayı,

Küçüklerimizi sevmeyi,

Yardımlaşmayı,

Paylaşmayı,

Sabırlı olmayı öğretmiştir.

Ben de günlük hayatımda O'nun (sav) öğütlerini uygulamaya çalışıyorum. Arkadaşlarımla güzel geçinmeye, aileme yardım etmeye ve kimseyi üzmemeye dikkat ediyorum.

Peygamberim (sav) Benim Yol Göstericimdir

Bazen bir karar verirken kendi kendime, “Peygamberimiz (sav) olsaydı nasıl davranırdı?” diye düşünüyorum. Bu soru bana doğruyu bulmamda yardımcı oluyor.

Bir arkadaşım düştüğünde ona yardım etmek, bir büyüğüme saygıyla davranmak veya ihtiyaç sahibi birine destek olmak bana Peygamberimiz'i (sav) hatırlatıyor.

Sonuç olarak Peygamberimiz (sav), bizlere en güzel örnek olarak gönderilmiştir. O'nun sevgisini kalbimizde taşımalı, güzel ahlâkını hayatımıza yansıtmalıyız.

Unutmayalım ki Peygamberimiz'i (sav) sevmek sadece O'nu (sav) tanımakla değil, O'nun (sav) güzel davranışlarını uygulamakla olur.

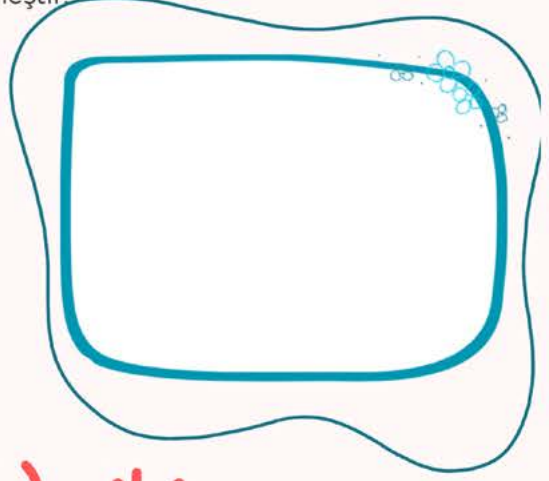
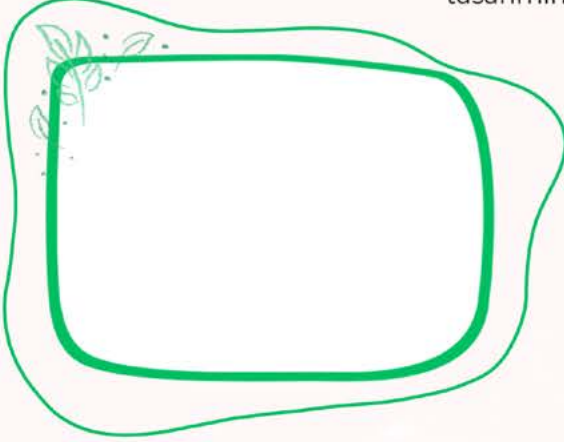
Gelin arkadaşlar, dürüstlüğü, sevgiyi, saygıyı ve yardımlaşmayı hayatımızın bir parçası yapalım. Çünkü bizler, Peygamberimiz'in (sav) ümmetiyiz ve O'nun (sav) gösterdiği güzel yolda yürümeye çalışıyoruz.

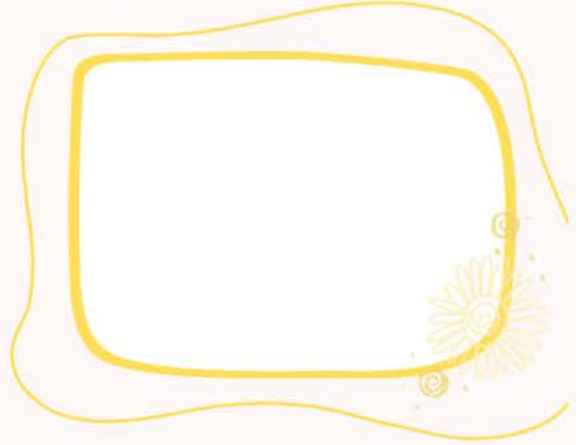
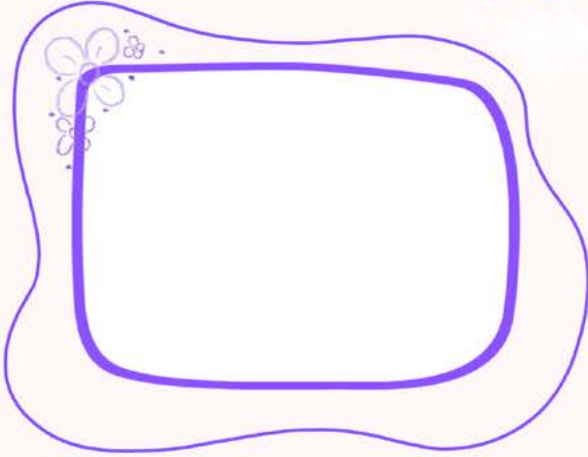
Zihin Haritası

Sayfanın merkezindeki Peygamber Efendimiz'in (sav) güzel ahlâkını temsil eden dalları, öğrendiğin bilgilerle ve kendi örneklerinle doldurmaya ne dersin? Dilersen her başlığın yanına minik bir sembol veya çizim ekleyerek tasarımını zenginleştir!

Hazırlayan: Elif Naz Hisoğlu

O'nun (sav) gibi
yaşamak

Yazar:

Elif Beyza

Yağcı

Güzelyurt Kız Anadolu
İmam Hatip Lisesi 7/A

Kaleminden Yansıyan Nur:

Peygamber Efendimiz'in (sav) İlme Aşkı

Gel seninle bir an durup baş başa verelim ve içtenlikle bir düşünelim: Bugün elimizin altında her türlü bilgiye, her kitaba tek bir tıkla ulaşabileceğimiz binlerce imkân var, değil mi? Ama dürüst olalım; bazen yeni bir şey öğrenmek, bir kitabın kapağını açmak bizlere ne kadar zor, ne kadar yük geliyor... Çoğu zaman tembellik yapıyoruz; her şey önümüze hazır geldiği için bilginin o güzelim kıymetini tam fark edemiyoruz. Şimdi senden ricam, gözlerini kapat ve o dönemi hayal et: Çöllerin ortasında, cehaletin âdeta karanlık bir sis gibi tüm toplumu sardığı o günleri... İnsanların yollarını sarpa sardığı, kalplerin katılaştığı işte tam o günlerde Peygamber Efendimiz (sav) hayatımıza bir güneş gibi doğdu. Biliyor musun, O'nun (sav) bizlere ulaştırdığı ilk mesaj, o kapkaranlık dünyayı aydınlatacak sıcacık bir emir oldu: "Oku!"

İşte bu yüzden, Efendimiz'in (sav) ilme olan o bitmek bilmeyen düşkünlüğü aslında sadece ders çalışmak gibi bir süreç değildi; O'nun için âdeta bir yaşam biçimi, bir nefes alma şekliydi. O, ilmi sadece sayfalarda aramazdı; insanın kendi kalbinde, gökyüzündeki yıldızlarda, doğada ve yaşadığı hayatın tam merkezinde bulurdu. Bize öyle güzel, öyle kıymetli bir miras bıraktı ki... Bugün ne zaman yolumuzu kaybetsek, ne zaman içimiz daralsa O'nun (sav) bu mirasına tutunmak; fırtınada kalmış bir geminin sıcacık ve güvenli bir limana sığınması gibidir.

Bunu eminim hayatın boyunca çok sık duymuşsundur ama üzerinde hiç uzun uzun, sakin bir kafayla düşündün mü? Efendimiz (sav) şöyle buyuruyor: "İlim Çin'de dahi olsa gidip onu alınız." Şöyle bir düşünelim: O dönemin şartlarında Çin demek, bilinen dünyanın öbür ucu demekti. Ne arabalar vardı ne de uçaklar... Aylarca süren, tehlikelerle dolu yollar demekti. Aslında Efendimiz (sav) bu tatlı sözüyle bize şunu söylemek istiyor: "Sevgili dostum; ilim nerede olursa olsun, önüne ne kadar büyük zorluklar çıkarsa çıksın, canın ne kadar sıkılırsa sıkılsın pes etme. O bilgiye ulaşmak için gerekirse dünyayı bir uçtan bir uca aş." Bu söz, öğrenmenin bir sınırının, bir coğrafyasının olmadığını; ilmin peşinden koşmanın ise hayatın en kutsal, en heyecanlı yolculuğu olduğunu bize fısıldıyor. O, bilgiye ulaşmanın önündeki mesafeleri ve engelleri kalbimize dokunan tek bir cümleyle yok etti.

Hatırlar mısın Bedir Savaşı'nın o en zorlu, herkesin canıyla uğraştığı gergin anlarını? İnsanlar hayatta kalma mücadelesi verirken Efendimiz esir düşenlere çok şaşırtıcı ve bir o kadar da hayran olunası bir şart koşmuştu: "Müslüman çocuklara okuma yazma öğretin, özgür kalın." Düşünsene; savaşın orta yerinde, paraya ve askerî güce en çok ihtiyaç duyulan o anda bile önceliğini çocukların eğitimine veren bir peygamber... Bu durum, O'nun (sav) ilme verdiği değeri kelimelere sığmayacak kadar berrak bir şekilde anlatmıyor mu? O, bir esirin hürriyetini bile bir harfin, bir kelimenin öğretilmesine bağladı. Aslında bize şunu göstermek istedi: Gerçekten bilgili olmak, zihni aydınlatmak dünyadaki en büyük özgürlüktür.

Sevgili dostum, bu satırlar aracılığıyla seninle kalpten kalbe konuşmak, tam şuraya bir not düşmek istedim: Peygamber Efendimiz'in (sav) ilme duyduğu o derin aşk, aslında bugün bizim içimizde sönmeye yüz tutmuş o merak ateşini yeniden yakacak sıcacık bir kıvılcımdır. Sen ne zaman yeni bir şey öğrengen, ne zaman bir kitabın kapağını merakla aralasan aslında O'nun o güzel, nurlu izinden yürüyorsun demektir.

Unutma, O'nun (sav) bize emanet ettiği o kalem sadece kâğıtlara öylesine iz bırakmak için değil; dünyayı sevgiyle, iyilikle güzelleştirmek için var. Bizler o kutlu rehberin izinde yürüyerek zihnimizdeki o güzel ışıık cehaletin karanlığını yırtıp atabiliriz. İlimle, kitapla kurulan bir bağ insanın kalbini yumuşatır ve asla kopmaz. Efendimiz'in (sav) o güzel nezaketi, o sabırlı öğreticiliği ve ilme olan sevdası bugün bizim satırlarımızda, düşüncelerimizde ve en önemlisi hayatta attığımız her bilinçli adımda yaşamaya devam ediyor. Ne dersin sevgili dostum; bu güzel ve sıcak mirasa sahip çıkmak için bugün dünden daha fazla okuyup yazarak, birbirimizden yeni şeyler öğrenerek yürümeye var mıyız?

ZAMANDA YOLCULUK

LEYLA'NIN KUTLU RÜYASI

Güneş yavaş yavaş batıyor; gökyüzü turuncu, pembe ve mor renklere boyanıyordu. 12 yaşındaki Leyla, okulun ve bütün gün süren derslerin yorgunluğunu atmak için oturma odasındaki yumuşak koltuğa uzanmış, elinde kumandayla televizyon kanalları arasında geziniyordu. Tam o sırada rengârenk çizimleriyle dikkat çeken bir çizgi filme denk geldi ve kumandayı tutan eli havada kaldı. Bu; Peygamberimiz Hz. Muhammed'in (sav) hayatını, çocukluğunu ve o dönemde yaşanan olayları anlatan bir çizgi filmi.

Leyla, ekrandan gözlerini ayıramıyordu. Çizgi filmde, Peygamberimiz'in çocuklara karşı olan muazzam sevgisi, onlarla şakalaşması ve kuşunu kaybeden küçük bir çocuğun evine gidip ona başsağlığı dileyerek kadar ince ruhlu olması anlatılıyordu. Leyla, O'nun ne kadar merhametli, dürüst ve güvenilir bir insan olduğunu izledikçe içini tarif edilemez bir sıcaklık kapladı. Çizgi film bittiğinde televizyon kapandı ama Leyla'nın aklı hâlâ asırlar öncesinde, Medine'nin o tozlu ama huzur dolu sokaklarında kalmıştı. Koltukta doğrulup dışarıdaki yıldızlara baktı ve içinden, "Keşke bir zaman makinem olsaydı. Keşke o dönemde yaşasaydım ve O'nu (sav) bir kez olsun görebilseydim." diye geçirdi. Bu güzel düşünceler eşliğinde odasına gidip yatağına uzandı ve içinde tatlı bir huzurla uykuya daldı.

Merhaba Medine!

Gözlerini açtığı anda Leyla, kendisini her sabah uyandığı o pembe duvarlı odasında bulmadı. Üzerinde hafif, beyaz, pamuklu bir elbise vardı ve çıplak ayakları sıcacık, yumuşak kumlara basıyordu. Şaşkınlıkla etrafına bakındı. Kerpiçten yapılmış şirin, düz damlı evler, gökyüzüne doğru uzanan devasa hurma ağaçları ve tepede parıldayan sıcacık bir güneş vardı. Havada hafif bir gül kokusu ve çöle özgü tatlı bir rüzgâr esiyordu.

“Burası... Burası tıpkı televizyonda gördüğüm Medine!” diye fısıldadı heyecanla. Leyla bir rüyanın içinde olduğunun, âdeta zamanda geriye doğru ışınlandığının farkındaydı. Ancak her şey o kadar gerçekçiydi ki rüzgârın tenine dokunuşunu ve kumların sıcaklığını tüm hücrelerinde hissedebiliyordu. Kalbi heyecandan küt küt atarak sokakta yürümeye başladı.

Bir süre yürüdükten sonra ileride, bir evin bahçesinde toplanmış neşeli bir kalabalık gördü. Merakla oraya doğru adımladı. Kalabalığın tam ortasında, yüzü net bir şekilde seçilmeyen ama etrafına âdeta güneş gibi nur ve huzur saçan, bembeyaz giysiler içinde biri duruyordu. Yanındaki çocuklar neşeyle gülüşüyor, O’nun etrafında koşturuyorlardı. O ise sevgiyle eğilip çocukların başını okşuyor, onlarla sohbet ediyordu. Leyla’nın dizlerinin bağı çözülüp, heyecandan nefesi kesilecek gibi oldu. O, çizgi filmde hayranlıkla izlediği Peygamberimiz’di (sav)!

En Güzel Tebessüm ve Uyanış

Leyla çekinerek, biraz da utanarak birkaç adım attı. Tam o esnada peygamberimiz başını çevirdi ve doğrudan Leyla'ya baktı. Leyla, O'nun (sav) gözlerindeki o sonsuz sevgiyi, insana güven veren o muhteşem tebessümü hissetti. O an içindeki tüm çekingenlik ve korku bir anda uçup gitti; yerini tarifsiz bir hafifliğe ve mutluluğa bıraktı. Peygamberimiz (sav), yanındaki çocuklara taze hurmalar dağıtırken Leyla'yı fark edip eliyle yanına çağırdı. Ona da avucundaki en güzel hurmalardan birini uzattı. Leyla hurmayı alırken O'nun (sav) varlığının yaydığı o güven duygusunu o kadar derinden hissetti ki insanların O'na (sav) neden "Muhammedü'l-Emîn" yani en güvenilir insan dediğini şimdi çok daha iyi anlıyordu.

"Leyla, hadi güzel kızım; sabah namazı vakti geldi, uyanma zamanı."

Annesinin o tanıdık, yumuşak sesiyle Leyla birden gözlerini açtı. Başucundaki gece lambasının ışığı odasını aydınlatıyordu. Leyla hemen hızla ellerine baktı; rüyasındaki o tatlı hurma avucunda yoktu belki ama kalbinde sıcacık, kocaman bir huzur ve yüzünde tatlı bir tebessüm kalmıştı.

Yatağından sevinçle kalktı ve pencereden dışarıya, yeni yeni ağaran gökyüzüne doğru baktı. Rüyasında âdeta gizli bir zaman makinesine binmiş ve o kutlu döneme ışınlanmıştı. Leyla o sabah çok önemli bir şey anlamıştı: peygamberimiz'i hissetmek için aslında gerçek bir zaman makinesine gerek yoktu. O'nun (sav) çocuklara olan sevgisini, dürüstlüğünü, adâletini ve güzel ahlâkını kendi hayatına taşımak; O'nu (sav) her an kalbinde yaşatmak ve yanında hissetmek için fazlasıyla yeterliydi.

MARS

"İnsan odaklı sosyal girişimcilik kuluçka merkezi"

Eğitim, atölye, saha gezisi
ve sosyal sorumluluk odaklı
faaliyetlerle gençlerin
potansiyellerini keşfetmelerini,
yenilikçi düşüncelerini ve
topluma değer katan projeler
geliştirmelerini amaçlar.

AYŞE NUR'UN MEKTUBU

Selâmün aleyküm sevgili arkadaşım,

Benim adım Ayşe Nur. Lisede 11. sınıfta okuyorum. Kapalıyım. Derslerim çok iyi. En sevdiğim ders Arapça. Ben, Peygamber Efendimiz'i çok merak eden biri olarak bu mektubu yazıyorum. Bu mektubun kime gideceğini bilmiyorum ama inşallah bana en kısa zamanda geri dönüş yaparsın.

Çok heyecanlıyım çünkü sana önemli bir şey anlatmak istiyorum. Başlayalım mı?

Evet, başlıyorum.

Yine sıradan bir gündü ve ben yine Peygamber Efendimiz'i (sav) çok merak ediyordum. Her şey normaldi. Akşam oldu ve yattım. Rüyamda bir çöldeydim. Akşamdı. Nedense hava soğuk olmasına rağmen üşümüyör, korkmuyordum. Nefsimin beni korkutacağını düşündüm ve "Belki gider." diye besmele çektim. Ama gitmedi. Yürüdüm, yürüdüm ve yürüdüm. Şafak sökmek üzereydi.

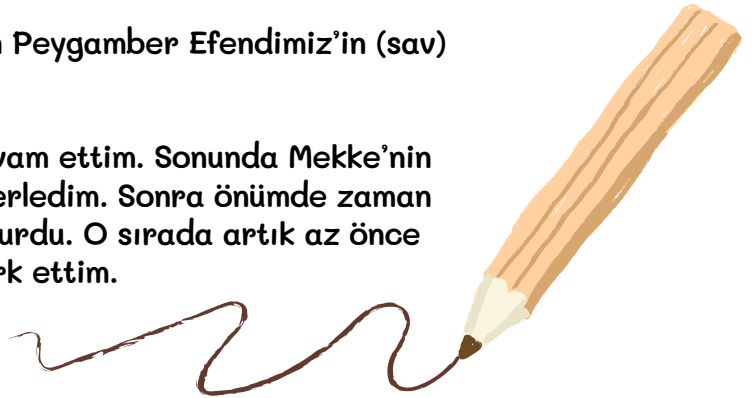
Bir süre sonra ileride bir kervan gördüm. Koşarak yanlarına gittim. İnsanlar Arapça konuşuyorlardı. En azından Arapça biliyordum. (Allah'tan biliyordum. Bilmiyor olsaydım işim bitmişti.)

Onlara buranın neresi olduğunu ve hangi zamanda bulunduğumuzu sordum. İçlerinden biri şöyle cevap verdi:

"Bugün O doğdu. Bugün 20 Nisan 571 ve burası Mekke."

İşte o zaman anladım ki bugün Peygamber Efendimiz'in (sav) doğduğu gündü.

Yürümeye kaldığım yerden devam ettim. Sonunda Mekke'nin şirin sokaklarına girdim. Biraz ilerledim. Sonra önümde zaman hızla akmaya başladı. Bir anda durdu. O sırada artık az önce bulunduğum yerde olmadığımı fark ettim.

Biraz daha ilerleyince ağlayan bir çocuk gördüm. Kafesindeki kuş ölmüştü ve ona ağlıyordu. Birden bunun Ebû Umeyr olduğunu hatırladım. Bir süre bekledim. Sonra yanıma biri geldi.

Tahmin et kim?

Dur! Sen söylemeden ben söyleyeyim.

Yanımıza sevgili Peygamber Efendimiz (sav) gelmişti.

O an tarif edemeyeceğim kadar mutlu oldum. Ebû Umeyr'i teselli edişini izlemek beni çok etkiledi. Rüyamda gördüğüm en güzel şeylerden biri buydu. Bana insanlara yardım etmeyi, onları teselli etmeyi öğretiyordu. Tıpkı Ebû Umeyr'e yaptığı gibi...

Bekle, daha bitmedi.

Sonra zaman yine akmaya başladı. Bu defa Peygamber Efendimiz (sav) bir gün mescidde hutbe veriyordu. O sırada Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'in düşe kalka mescide girdiklerini gören Allah Resûlü, konuşmasını yarıda bıraktı. Torunlarının yanına gitti, onları kucağına alıp bağrına bastı ve şöyle buyurdu:

“Onları görünce dayanamadım.”

Bunu görünce gözyaşlarıma hâkim olamadım.

İşte o an bana merhametin ne kadar önemli olduğunu öğretti. Sadece merhameti değil; iyiliği, dürüst olmayı, insanlara yardım etmeyi ve güzel ahlâkı da öğretti.

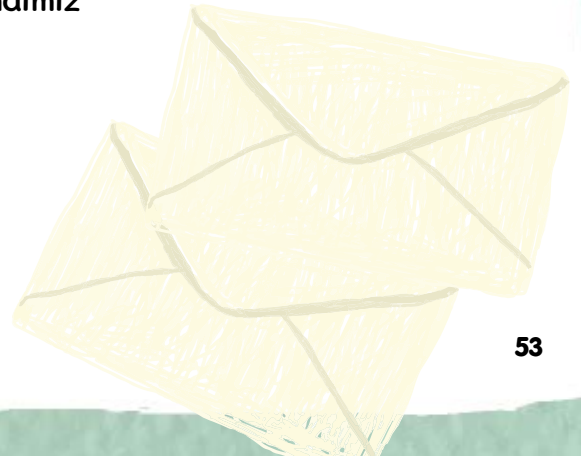
Sana neler kattığını bilmiyorum ama bana bunları ve daha nice güzellikleri kattı. Bu, hayatımda gördüğüm en güzel rüyalardan biri olabilir.

Kısacası sevgili arkadaşım, Peygamber Efendimiz (sav) benim için çok şey ifade ediyor.

Benim mektubum bu kadar.

İnşallah en kısa zamanda tanışırız.

Sevgilerimle.

Yazar:

Betül

Akaydın

Öğretmen,
P4C Eğitmeni

Eşrefi Ümmet Olanlar

Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed'in (sav) çocuklara olan şefkati, adâleti ve sevgisi tüm insanlığa örnektir. Konu, Kur'an-ı Kerîm'i ezberleyen veya Kur'an eğitime başlayan çocuklar olduğunda ise bu yaklaşım, özel bir teşvik, taltif ve yüksek bir hassasiyet gerektirir.

Peygamberimiz, Kur'an-ı Kerîm'i ezberleyen çocukları ve gençleri sürekli motive etmiş, onlara ahiretteki makamlarını müjdelemiştir. Hâfızların, Kur'an'ı sadece ezberlemekle kalmayıp hayatlarına aktarmaları gerektiğini belirtirken, çocuk yaşta bu yükü sırtlayanları her zaman el üstünde tutmuştur.

"Kur'an'ı maharetle, gereği gibi güzel okuyan kimse, vahiy getiren şerefli ve itaatkâr meleklerle beraberdir. Kur'an'ı zorlanarak, kekeleyerek okuyan kimseye ise iki kat ecir (sevap) vardır." (Buhârî, Tevhîd 52; Müslim, Müsâfirîn 243).

Efendimiz (sav), liyakat hususunda Kur'an bilgisini ve hâfızlığı ilk ölçüt kabul etmiştir. Yaşları küçük olsa bile, akranlarından daha fazla Kur'an ezberlemiş olan çocukları/gençleri önde tutmuştur.

İslâmiyet; Medine dışındaki kabilelere yayılırken, Amr b. Selime'nin kabilesi de Müslüman olmuştu. Gelen kervanlardan bizzat âyetleri dinleyerek küçük yaşta büyük bir ezber birikimine ulaşan Amr, henüz 6-7 yaşlarındaydı. Hz. Peygamberimiz'in (sav), "İçinizden Kur'an'ı en çok bileniniz size imamlık yapsın!" talimatı üzerine, kabilesindeki yetişkinler ve yaşlılar Amr'ın arkasında namaza durmuşlardır. Efendimiz'in bu ilkesi, Kur'an'ı ezberlemeye emek veren bir çocuğun yetişkinlerin önüne geçebileceğinin en net uygulamasıdır.

Muaz b. Cebel ve Mus'ab b. Umeyr gibi genç yaşta hâfız olan ve Kur'an'ı iyi bilen sahâbîleri, hem öğretmen hem de gittikleri bölgelere yönetici/temsilci olarak atamıştır.

Çocukların pedagojik gelişiminde övgü ve takdirin önemini şüphesiz en iyi bilen O'dur. Kur'an okuyan, ezberleyen ve güzel sesle tilâvet eden çocukları yanına çağırır, başlarını okşar, onlara dua ederdi.

Peygamberimiz'in hâfız çocuklara yaklaşımı, "onları çocuk diyerek arka plana itmek" yerine, "Kur'ân'ın izzetiyle onları toplumun öncüsü yapmak" şeklindeydi. Onlara sevgiyle yaklaşır, sorumluluk verir, başarılarını över ve kalplerine Kur'ân sevgisini korkuyla değil, muhabbetle işlerdi.

Peygamberimiz, çocukların eğitiminde her zaman, "Kolaylaştırın, zorlaştırmayın; müjdeleyin, nefret ettirmeyin" düşüncesini benimsemiştir. Hâfızlık sürecinde çocukların ezber yaparken hırpalanmasına, sosyal hayattan ve çocukluklarından tamamen koparılmasına izin vermemiştir. Kur'ân tilavetini zincirleme bir zorunluluk değil, bir sevgi bağı haline getirmiştir.

Peygamber Efendimiz, çocuklarına Kur'ân öğretene ve hâfızlık yaptıran anne babaları da onurlandırmış bu sayede çocukların eğitimi ev içinde de desteklenmiştir:

"Dünyada çocuğuna Kur'ân-ı Kerîm'i öğretene kimseye, kıyamet günü cennette bir taç giydirilir ki, cennet ehli onu, bu taç ile (bu şahıs) çocuğuna dünyada Kur'ân-ı Kerîm'i öğretene (kimse) diye tanıyacaktırlar." Heysemî, "Mecmeu'z-Zevâid", 7/166; Taberânî, "el-Mu'cemü'l-Evsat", 1/100, No: 96.

Bir başka hadiste de anne baba dışında diğer yakınlar da şöyle müjdelenmiştir:

"Her kim Kur'ân'ı okur ve onu ezberlerse, helâlini helâl, haramını da haram kabul ederse, Allah Teâlâ onu bu sebeple cennete girdirir ve onu, yakınlarından kendilerine cehennem vacip olan (cehenneme girmesi gereken) on kişiye şefaati (yardımcı) kılar." Tirmizî, Sevabü'l-Kur'an: 13, İbn-i Mace: Mukaddime-16, A. b. Hanbel: 1/147, 149.

Peygamberimiz'in (sav) Kur'ân'ı göğsünde taşıyanlara hürmeti, onlar vefat ettikten sonra bile devam etmiştir. Uhud Savaşı'nda çok sayıda sahâbî şehit düştüğünde, imkânların kısıtlı olmasından dolayı birkaç şehit aynı kabre konulmak zorunda kalmıştı. Efendimiz (sav), şehitler kabre konulurken bizzat: "Bakın bakalım, bunların hangisi daha çok Kur'ân bilirdi (hâfızdı)?" diye sorar, işaret edilen kimseyi ise kabre önce yerleştirirdi. Bu uygulama, Kur'ân ehline hayatta olduğu gibi vefatından sonra da öncelik ve değer verildiğinin en hüznü ve mânidar örneğidir...

Yazar:

Ahmet

Mercan

Çocuk Edebiyatı
Yazarı

İYİLİĞİN SEMBOLÜ:

GÜL

/Çizer: Ceyda Akdeniz

“Öğretmenim ödev verdi. İstedığımız bir konuda bir sayfa yazı yazmamızı istedi. Eve geldim. Aklıma bir konu gelmiyor. Büyük ablama, “Ne yazayım?” diye sordum. “Kuzum niye soruyorsun sevdiğin veya üzüldüğün bir konu bul ve başla!” dedi. Bu benim büyük ablam var ya ne zaman ne yapacağı belli olmayan biri. Kimi zaman beni alır, “Gel bakalım, biraz ders çalışalım!” der. Bazen de böyle ilgilenmemiş gibi gözüktür. Biz ablamla konuşurken babaannem elinde tespihlerle içeri girdi. “Ali’m benim geldin mi” deyince ablam atıldı, “Babaane şımartma şunu, şımartmaya gelmiyor.” dedi. “Aşk olsun abla ne zaman şımartmaya çağırdın da gelmedim!” deyince, çaktırmadan gülümsediğini fark ettim.

Akşama kadar düşündüm, arkadaşlarla oynadım. Aklımda hep, “Ne yazayım?” sorusu vardı.

Akşam oldu. Yattım. Uykum bir türlü gelmedi. Saydığım koyunları tekrar sayarak ağıla aldım, yine olmadı. Koyunları kaç defa dışarı çıkarıp içeri aldığımı hatırlamıyorum. Hatırladığım, koyunlar, “Artık hareket etmiyoruz, git çiçekleri say!” demeleriydi.

O an uykuda olduğumu rüyaya geçiş yaptığımı bile hissetmedim. Uçsuz bucaksız düzlükte rengârenk çiçekler arasındaydım. Babaannem çiçekleri okşayarak yürüyor, koparmaya kıyamıyordu. “Ali, bak!” dedi babaannem. “Her çiçek bir insan gibi farklı renklerde ve güzel. Çiçeklere, uzayıp giden renk atlarına tarlasına baktım. Sarı, beyaz, kırmızı renk renk çiçekler. Tıpkı insanlar gibi açmaya duran çocuk çiçekler, yetişkinler... Hepsi yerinde başka çiçeği rahatsız etmeden rüzgâr estikçe esniyor, sallanıyor.” Babaanneme göre zikrediyorlar. “Konuş onlarla!” dedi babaannem. İlk papatyaya sordum, “Hanginiz daha güzel?” Kaşlarını çatı. “Bu nasıl soru!” dedi. Niye kızdı anlamadım. Yanındaki gelinciğe sordum, şaşkınca yüzüne baktı, “Siz insanlar ne kadar boş işlerle uğraşıyorsunuz” dedi.

Devam etti, “Siz güzelliği sadece görüntü ile değerlendiriyorsunuz. Bu çok yanlış!” Şaşırdım.

“Peki siz nasıl bakıyorsunuz” diye sordum. “Biz hangi çiçeğin hangi iyiliği yaptığına bakarız önce” “Nasıl?” diye sordum merakla. “Her çiçek insanların bir hastalığını iyileştirmek için çalışır. Her çiçeğin iyilik görevi vardır. Biz bütün çiçekleri güzel kabul ederiz” dedi, “Bunu size kim öğretti diye? sormadan edemedim. “Gül” dedi. “Bahçemiz bütün kokusunu renkten alır gülden alır. O bize öğretti iyi olmayı ve iyilik yapmayı.”

İçimde sevinçle yavaşça gözlerimi açtım. Babaannem sabah namazını kılmış tespih çekiyordu. Her sabah namazı sonrası uzun uzun dua eder babaannem. “Kime dua ediyorsun?” diye sorduğumuzda, “Herkese.” diye cevap veriverir.

Rüyamı anlattım ona. Gözlerinin içi güldü. Beni alımdan öptü.

“Ali’m, gül Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed’dir (sav). Bütün insanlığa iyiliği O öğretti ve sözleriyle güzel hareketleriyle bize örnek oldu. Gül, O’nun sembolüdür” dedi. Son cümlede kim girse içeri beğenirsiniz? Tabii ki büyük ablam. “Babaanne, bu yaramaz nereden bilsin sembolün anlamını!”

Sizce ben bilmemiş miyim? Acaba ablama nasıl bir karşılık verdim. Siz de buradan devam ederek yazı yazın. Ben hepsini merak ediyorum.

CÖMERTLİĞİ ÖĞRETEN CÖMERT:

HZ. MUHAMMED (SAV)

Cömertlik; elimizdeki yiyecekleri, eşyaları, hatta sevgimizi ve zamanımızı başkalarıyla gönüllü olarak paylaşmaktır. Sevgili Peygamberimiz (sav) Hz. Muhammed (sav), insanların en cömertiydi. Kendisinden yardım isteyen hiç kimseyi geri çevirmez, elinde ne varsa ihtiyacı olanlara dağıtırdı. Hatta bazen başkalarını mutlu etmek için kendisi zor durumda kalmayı bile göze alırdı.

İslâm ahlâkında, kendisi ihtiyaç duyduğu hâlde elindekini bir başkasına verme fedakârlığına “îsâr” denir.

Peygamberimiz (sav), bu kavramı hayatının merkezine koymuştu.

Bir gün Peygamberimiz’in (sav) evinde bir koyun kesilmişti. Hanımı Hz. Âişe (r.anha), koyunun etini neredeyse tamamen komşulara ve fakirlere dağıttı. Peygamberimiz (sav) eve gelip, “Koyundan geriye ne kaldı?” diye sordu. Hz. Âişe (r.anha), “Sadece bir kürek kemiği kaldı, gerisini dağıttık.” deyince Peygamberimiz (sav) gülümseyerek şu harika cevabı verdi:

“Desene, o kürek kemiği hariç hepsi bizim oldu!”

Peygamberimiz (sav) bu sözüyle, iyilik için paylaştığımız ve başkalarına verdiğimiz şeylerin aslında kaybolmadığını, bize sevap olarak geri döndüğünü çok güzel bir şekilde anlatıyordu.

Yine bir gün bir sahâbî (Peygamberimiz’in (sav) arkadaşı), Peygamberimiz’e (sav) kendi elleriyle dokuduğu güzel bir hırka hediye etmişti. Peygamberimiz’in (sav) de tam o sırada yeni bir hırkaya ihtiyacı vardı ve onu giyip dışarı çıktı. Arkadaşlarından biri hırkayı çok beğenerek, “Ey Allah’ın Resûlü (sav), bu hırka ne kadar da güzelmış, bunu bana verir misiniz?” dedi. Peygamberimiz (sav) hiç tereddüt etmeden hırkayı çıkardı ve o kişiye hediye etti. Çevresindekiler o kişiye, “Peygamberimiz’in (sav) ihtiyacı olduğunu bildiğin hâlde neden istedin?”

dediklerinde, o sahâbî “Sadece Peygamberimiz’in (sav) giydiği bir kıyafeti hatıra olarak saklamak istedim.” dedi. Peygamberimiz kendi ihtiyaçı olsa bile cömertliğinden hiçbir şey kaybetmiyordu.

Peygamberimiz (sav), evinde ihtiyaçtan fazla yiyecek veya para bekletilmesini istemezdi. Eline ne geçerse hemen o gün fakirlere ulaştırırdı. Çoğu zaman kendisi ve ailesi az bir yiyecek ile idare ederken, evine gelen misafirleri en güzel şekilde ağırlardı.

Peygamberimiz’in (sav) cömertliği, sadece zengin olduğu dönemlerde değil maddî olarak zorluk çektiği zamanlarda da devam etmiştir.

Peygamberimiz (sav), topluma liderlik ettiği ve devlet başkanı olduğu dönemlerde bile lüks içinde yaşamayı reddetti.

Evine gelen yardımları, sadakaları ve hediyeleri güneş batmadan önce mutlaka ihtiyaçı sahiplerine ulaştırırdı.

Hatta bir defasında namazı bitirir bitirmez hızla evine gitmiş, sebebini soranlara: “Evde dağıtılmayı bekleyen biraz altın vardı, beni ibadetten alıkoymasın diye hemen yoksullara ulaştırılmasını emrettim.” buyurmuştur. O, dünya malına değer vermez, paylaşmanın huzurunu her şeyin üstünde tutardı.

Peygamberimiz’in (sav) evi, Medine dışından gelen misafirlerin, kimsesizlerin ve “Suffe” adı verilen yatılı öğrencilerin sığınağıydı. Evinde bazen günlerce sıcak yemek pişmediği olurdu; çünkü eldeki kısıtlı yiyecekler önce misafirlere ve Suffe ashâbına ikram edilirdi. Kendisi ve ailesi ise hurma ve su ile idare ederdi.

Biz de onun cömertliğini hayatımıza geçirebiliriz. Mesela sınavlara hazırlanırken anlamakta zorluk çeken bir sınıf arkadaşımıza konuyu anlatarak bilgimizi paylaşabiliriz. Okulda yalnız oturan, arkadaş edinmekte zorlanan birinin yanına gidip onunla vakit geçirebilir, yalnızlığını paylaşabiliriz. Harçlığımızla aldığımız bir yiyeceği arkadaşımızla bölüşebilir, kalemimizi veya defterimizi ihtiyaçı olanla paylaşabiliriz. Evlerimizde ve sınıflarımızda sadaka kumbaraları bulundurup toplanan geliri ihtiyaçı sahiplerine ulaştırabiliriz.

Unutmayalım ki Peygamberimiz (sav), “Veren el, alan elden üstündür!” buyurmuştur. Cömertlik bizleri küçültmez, aksine arkadaş çevresinde sevilen, saygı duyulan insanlar hâline getirir.

Yazar:

Gölsüm

Sezgin

Editör ve
Çocuk Yazarı

BENİM, SENİN, BİZİM:

HEPİMİZİN EN SEVGİLİSİ

Ben bir yazarım, ayrıca bir süre editörlük de yaptım. Çocuklar için kitaplar yazdım, çokça da kitaba editör olarak yayın sürecinde eşlik ettim. Oturup saysam yüzlerce kitap eder yekûnu. Ancak ilk kitabımın bendeki yeri hepsinden farklıdır.

Bir kitap bir ufuk çizgisi

İlk kitabımı bir lise öğrencisiyken aldım elime. Bunu duyanlar şaşırıyor. Evet, kitap sahibi bir yazar olmak için epey erken bir yaş. Ama emin olun çok da abartılacak bir yanı yok. Bunu size yazının sonunda açıklayacağım ama şimdi konumuza geri dönelim.

Bu kitabı kıymetli yapan esasen onun konusuydu: Çünkü Peygamber Efendimiz (sav) hakkındaydı.

Yıllar yıllar sonra bu dergi için Peygamber Efendimiz'i (sav) anlatan bir yazı yazmam istendiğinde sizlerden birkaç yaş büyük olduğum o yıllarıma yeniden gittim.

Yarışmak mı, yarışmamak mı?

Bir makale yarışmasından bahsettiğinde öğretmenimiz, lise son sınıftaydım. Üniversiteye giriş sınavı gelip kapıya dayanmıştı. Omuzlarımızın üstündeki kafanın, kapakları zorlukla iliştilmiş şişman bir kitaplığa benzediği vakitlerden bahsediyorum. Değil makale yazmak, sabah çıkarken, “anne bugün gecikeceğim, okulda etüde kalacağım, oradan da dershaneye geçerim, sonra da deneme sınavı var, bitince de herhâlde artık uyurum.” demeye bile takat getirmekte zorlandığımız zamanlar.

Ama konuyu öğrendiğimde ne olursa olsun dedim, ben de bir şeyler yazmalıyım. Yarışmak için değil, kazanmak için değil. Sadece o hengâmenin içinde durup Peygamber Efendimiz'i (sav) anmak, hatırlamak için.

Konu olarak onun adâletini seçtim. Hayatında o kadar çok örnek olay vardı ki hiç zor değildi anlatmak. Âdil davranmanın güzelliğini bir elbise gibi giyinmişti. Baktıkça gözünüzü alamıyordunuz. Kitapçıların, test yapraklarının ve omuzlarını çökerten o gelecek kaygısının arasında, Medine'nin tozlu sokaklarına sığmayan o büyük adâleti düşündüm. Yaşadığı dönem güçlünün haklı sayıldığı acımasız bir zaman dilimiydi. İnsanların soyuna sopuna, mal varlığına göre değer gördüğü o günlerde, Peygamber Efendimiz (sav) zihinlerdeki tüm o sahte hiyerarşiyi yıkan bir sesle: "İnsanlar bir dokumacı tarağının dişleri gibi eşittir!" demişti.

Kızım Fâtıma (r.anha) bile olsa...

Mahzumoğulları kabilesinden soylu bir kadın hırsızlık yapmıştı. Kadının cezalandırılması, o dönemin katı kabile asabiyeti için büyük bir kriz demektir. Toplumun ileri gelenleri, hatırı sayılır dostları araya sokup Peygamber Efendimiz'in (sav) kadına bir ayrıcalık yapılmasını sağlamaya çalışmışlardı. Efendimiz (sav) ayağa kalkmış ve o muazzam adâlet manifestosunu duyurmuştu dünyaya: "Sizden öncekiler, aralarından şerefli ve güçlü biri suç işlediğinde onu bırakıp zayıf biri işlediğinde ceza verdikleri için helâk oldular. Allah'a yemin ederim ki, suçu işleyen kızım Fâtıma (r.anha) bile olsa, adâletin gereği neyse onu yapardım."

Bir başka gün, Peygamber Efendimiz'e (sav) bir içecek ikram edilmişti. Sünnet üzere, ikramı her zaman sağından başlayarak dağıtırdı. O an sağ tarafında henüz çocuk yaşta olan Abdullah b. Abbas, sol tarafında ise toplumun en yaşlı, en tecrübeli ve saygın büyükleri oturuyordu. Efendimiz (sav), o küçük çocuğun hakkını gözetti, onun rızasını almadan ikramı büyüklere uzatmadı.

Dönüp o küçük çocuğa zarıfçe sordu: "Bunu önce büyüklere vermeme izin verir misin?"

Küçük Abdullah ise yaşının gereği sabırsız bir neşeyle: “Ey Allah’ın Resûlü (sav), senden gelecek nasibimi kimseye devredemem.” dedi.

Efendimiz (sav) ne çocuğun hevesini kırdı ne de, “Sen daha küçüksün, büyüklerin bir önceliği var!” diyerek hakkını çiğnedi; tebessüm ederek içeceği önce ona uzattı.

Adâlet, bir çocuğun hakkını, koskoca yetişkinlerin hatırı karşısında bile titizlikle koruyabilmektir.

Liyakat ve Adâlet

Peygamber Efendimiz (sav) liyakati yani işi ehline vermeyi de bir adâlet ilkesi olarak hayatın merkezine koymuştu. Henüz 18-19 yaşlarında genç bir delikanlı olan Usame’yi, içinde çok tecrübeli, yaşça büyük komutanların da bulunduğu koca bir orduya lider tayin ederken de aynı adâlet terazisini kullanıyordu. Çünkü onun dünyasında yaş hiyerarşisi ya da unvanlar değil yetenek, karakter ve liyakat esastır.

Bugünün Adâleti

Yazıyı yazıp bitirdiğimde omuzlarımdaki sınav yükünün hafiflediğini hissetmiştim. Çünkü onun adâletini anlamaya çalışmak, sonuç ne olursa olsun çabamın karşılığını alacağımı bana çok derinden hissettirmişti.

Modern dünyanın sürekli hırslı, rekabeti körüklediği bir dönemde yaşıyoruz. Sosyal medyada her an, “Kendi çıkarın her şeyin üstünde, ne istersen onu yap, popüler olanın yanında dur, güçlüysen haklısın, güzelsen her şeyin iyisini hak edersin!” direktifleri gizli ya da açık bizi hedef alırken adaletten gerçek anlamda bahsetmek de bir o kadar zorlaşıyor. Ama dönüp dönüp Peygamber Efendimiz’in (sav) hayatına, sözlerine bakmak, adâletin bir yaşam biçimi olarak nasıl olması gerektiğini en zarif hâliyle yeniden gözlerimizin önüne seriyor.

Küçük bir ek:

Başlarken açıklayacağıma söz vermiştim... O ilk kitap, benim gibi yarışmaya yazı gönderen 54 kişinin daha ilk kitabıydı. Yazı gönderen herkesin metni yayımlanmıştı. Bazen özel olmak, seçilmiş olmak, üstün olmak da bir illüzyondur. Mutlak âdil olandan çabamızın karşılığını en güzel şekilde alacağımızı bilmek; her yanılsama, her tökezlemedeki en güçlü dayanağımız. Şükürler olsun ki öyle...

GERÇEK GÜÇ

Yazar:
Ayşenur
Sözgen
Öğretmen,
Yazar

İstanbul'da yaşayan 13 yaşındaki Emir, okulunda başarılı bir öğrenciydi. Ama son zamanlarda kendini çok mutsuz hissediyordu. Sosyal medyada herkesin hayatı mükemmel görünüyordu. Kimi yeni telefon alıyor, kimi tatile gidiyor, kimi de sürekli mutlu fotoğraflar paylaşıyordu.

Bir gün okulda arkadaşları Emir'in eski ayakkabılarını görünce onunla alay etti. Emir çok kıırıldı. Eve gidince odasına kapanıp düşündü:

"Demek ki değerli olmak için zengin olmak gerekiyor!"

O sırada dedesi odaya girdi. Emir'in üzgün olduğunu fark etti ve yanına oturdu.

"Ne oldu oğlum?" diye sordu.

Emir yaşadıklarını anlattı. Sonra da,

"Ben neden böyle şeyler yaşıyorum? Neden herkesin hayatı güzel de benimki zor?" dedi.

Dedesi hafifçe gülümsedi.

"Evladım!" dedi,

“İnsanların dışarıdan görünen hayatına aldanma! Herkesin bir imtihanı vardır. Kimisi fakirlikle, kimisi hastalıkla, kimisi yalnızlıkla, kimisi de kibirle sınanır.”

Sonra masadan eski bir kitap aldı. İçinde Hz. Muhammed’in (sav) hayatından kısa hikâyeler vardı.

Dedesi okumaya başladı:

“Peygamber Efendimiz (sav) küçük yaşta annesini ve babasını kaybetti. İnsanlar ona taş attı, hakaret etti, aç kaldı, çok sevdiği insanları kaybetti. Ama yine de insanlara karşı merhametli oldu.”

Emir dikkatle dinliyordu.

Dedesi devam etti:

“Bugün insanlar farklı imtihanlar yaşıyor. Kimi sosyal medyada beğeni alamayınca üzüyor kimi dış görünüşü yüzünden kendini değersiz hissediyor, kimi ailesindeki sorunlarla mücadele ediyor. Ama önemli olan, zorluklar karşısında nasıl davrandığımızdır.”

Ertesi gün okulda yeni bir öğrenci geldi. Adı Yusuf’tu. Sessizdi ve eski kıyafetler giyiyordu. Bazı çocuklar onunla dalga geçmeye başladı.

Emir bir an durdu. Dün yaşadığı üzüntüyü hatırladı. Sonra hemen Yusuf’un yanına gidip:

“Gel, bizimle otur!” dedi.

O gün Yusuf ilk kez gülümsedi.

Akşam Emir eve dönerken dedesinin sözlerini düşündü:

“Gerçek güç; zengin olmakta değil, zor zamanlarda iyi kalabilmektedir!”

O günden sonra Emir şunu anladı: İnsanların hayatı dışarıdan mükemmel görünebilir ama herkesin görünmeyen imtihanları vardır. Önemli olan bu imtihanlar karşısında sabırlı, merhametli ve doğru biri olabilmektir.

HZ. MUHAMMED'İN (SAV) ŞAKALARI

Peygamber Efendimiz (sav), çevresindeki insanlarla sohbet eder, onlara espriler yapar, gülümser ve gülümsetirdi. Hayatında böylesi anlara dair pek çok örnek vardır. Ben bu örneklerden çok hoşuma giden üç tanesini anlatmak istiyorum.

Cennete Yaşlı Kadınlar Giremez

Bir gün tatlı, güler yüzlü, yaşlı bir kadın evden çıkmış, mescide doğru yürümüştü. Önünde çeşit çeşit, rengârenk çiçekler vardı: Menekşeler, güller... Mescidin önü kalabalıktı. Vakte bakılırsa Müslümanlar namaz kıldıktan sonra biraz sohbet etmiş, Hz. Peygamberimiz'i (sav) dinlemişti. Yaşlı kadın, mescidin önünde Peygamberimiz'i (sav) çiçeklerle konuşurken gördü. O an içinden, "Acaba çiçekler de cennete girer mi?" diye düşündü. Aklında bu soruyla Peygamberimiz'e doğru yürüdü. Ama yanına varınca soru yerine bir dilekte bulundu: "Ey Allah'ın Resûlü, dua et de Allah beni cennetine koysun" dedi. Peygamberimiz kadına gülümseyerek, "Cennete yaşlı kadınlar giremez!" dedi. Yaşlı kadın buna çok üzüldü, gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Peygamberimiz bunu fark edince şöyle dedi: "Cennete girdiğinde genç ve güzel olacaksınız!" dedi. Kadın bunu beklemiyordu. Peygamberimiz'in (sav) şakası sürpriz gibi gelmişti kendisine, gülümsedi. Ve oradan mutlulukla ayrıldı.

Ne Çok Hurma Yemişsiniz!

Peygamberimiz (sav) ve Hz. Ali (ra) kavurucu sıcakta yürürlerken hem acıkmış hem de susamışlardı. Yol üstünde bulunan bir hurma ağacının gölgesinde oturdular. Serinlik iyi gelmişti. Açlıklarını ise ağaçtan aldıkları hurmaları yiyerek gideriyorlardı. Hz. Ali (ra), yediğı hurmaların çekirdeklerini çaktırmamaya çalışarak Peygamberimiz'in önüne bırakıyordu. Karınlarını doyurduklarında Hz. Ali (ra) şöyle dedi, "Ey Allah'ın Resulü ne çok hurma yemişsiniz" dedi gülerek.

Peygamberimiz (sav), Hz. Ali'ye (ra) beklemediğı bir cevap verdi: "Ey Ali (ra) asıl sen çok fazla yemişsin hurmaları çekirdekleriyle yutmuşsun, bak önünde hiç çekirdek yok!"

Bu cevap üzerine ikisi de güldü.

Hz. Âişe (r.anha) ile Koşu Yarışı

Peygamber Efendimiz bazı yolculuklarda eşini de yanına alırdı. Yine böyle bir yolculuk sırasında Hz. Muhammed bir anda durdu ve diğerlerine, “Siz önden ilerleyin!” dedi. Sahâbeler uzaklaşınca Hz. Âişe’ye (r.anha) yarış teklif etti. Hz. Âişe bu teklifi kabul etti. Koşuya başladılar. Hz. Âişe (r.anha) hem zayıf hem de genç olduğu için yarışı rahatlıkla kazandı. Aradan bir zaman geçti. Hz. Âişe (r.anha) biraz kilo almıştı. Yine bir yolculukta Hz. Muhammed’in teklifiyle yarışa giriştiler. Bu kez kazanan Peygamberimiz idi (sav). “Bu yarış, daha önceki yarışa cevaptı!” der.

Sizi bilmem ama ben bu üç hikâyeyi de ilginç buluyorum. Hz. Muhammed (sav) karşısındaki insanlara şaka yapıyor, onlarla gülüyor, eğleniyor. Ama aynı zamanda O bir Peygamber (sav). Allah’ın seçtiği kul. Size göre de ilginç değil mi?

Hayreddin Karaman Kız
Anadolu İmam
Hatip Lisesi 7/D

Yazar:
Ravza Nur
Aydemir

MEKKE

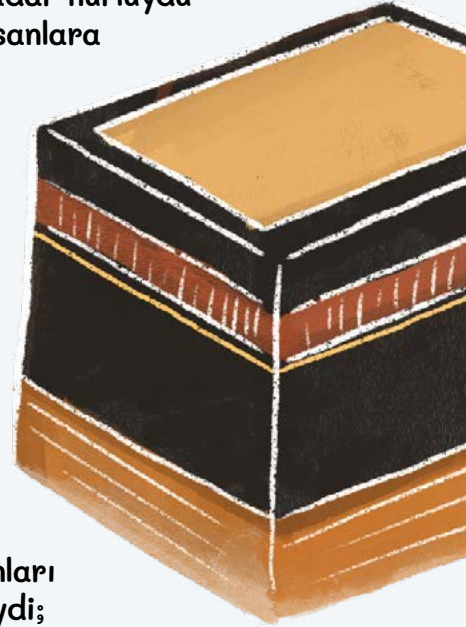
SOKAKLARINDA

Güneş, Mekke'nin tam tepesindeydi. O kavurucu sıcakta bana doğru uzanan bir dal vardı; bu bir hurma ağacının dalıydı. Meyvesinden bir tane kopardım. O kadar lezzetliydi ki bir anlığına oraya geliş amacımı unutmuş gibiydim.

Bir hurma ağacının altına sinmiş, uzaklardan gelen uğultuyu dinliyordum. Buradaydım, o yıllardaydım. Efendimiz'in (sav) yürüdüğü sokaklarda dolaşıp ayak bastığı topraklara basıyordum. Bazen çarşıda karşılaşıyorduk; kalabalığın içinden tüm heybeti ve sükûnetiyle geliyordu. Tüm bakışlar O'na döndü. Koskoca çarşıdaki insanlar sanki anlaşmış gibi aynı anda susup bakışlarını O'na çevirmişlerdi. Giyimi çok sadeydi. O mübarek başında beyaz bir sarık, üzerinde ise beyaz bir gömlek vardı. O kadar nurluydu ki sanki tebessümüyle dünyayı aydınlatıyor, bakışlarıyla insanlara ferahlık veriyor, konuşmasıyla dertlere derman oluyordu. Ben ise yanına kadar gitmeye, bir kelamını işitmeye, o mescidin bir parçası olmaya cesaret edemiyordum. Belki hayranlığımdaydım hissettiklerim, belki de kendimi eksik gördüğüm içindi. Sadece uzaktan izliyordum.

Bir gün yine oturmuş olan biteni izlerken Kâbe'nin etrafında bir kargaşa gördüm. Hemen kalktım; o kavurucu sıcakta koşma koşma Kâbe'nin yanına gittim. Soylu kabileler, sel sularından zarar görmüş Kâbe'yi tamir etmişlerdi; bu fark zaten ilk görüşte anlaşılıyordu. Fakat aralarında bir sorun var gibiydi. Kabileler sürekli tartışıyor, bir sonuca varamıyorlardı. Olayı seyreden birine, "Nedir alıp veremedikleri?" diye sordum. Bana olanları baştan anlatmaya başladı. Evet, ilk kısım düşündüğüm gibiydi; sonrasında ise sıra Hacerülesved taşının yerine konulmasına gelmişti. Kabileler bu şerefe nail olabilmek için sürekli atışıyor, "Mekke'nin en soylu kabilesi benim, bu görev benim olmalı!" diyorlardı. İşin ucu kılıç çekmeye kadar gitmişti.

Tam kılıçları çektikleri anda zaman durdu sanki. Aklıma Kâbe'yi çokça ziyaret eden biri geldi; bu sorunu O'ndan başka kim çözebilirdi ki?

Tam aklıma gelen ismi söyleyecektim ki içlerinden biri ortaya çıkıp bir fikir sundu: “Kâbe’ye ilk gelen kişi nasıl hükmederse öylece varalım bir sonuca.” dedi. Kabileler bu fikri beğenmiş olmalı ki kabul ettiler. O sırada herkes sustu ve başını tek bir yöne çevirdi. Ben de baktım; o nurlu yüzüyle gelen Hz. Muhammed’di (sav). Birisi, “el-Emîn geliyor!” diye bağırdı. Evet, O el-Emîn’di; O’nun adâletinden kimsenin şüphesi yoktu. O’nu görmek, yanan yüreğime su serpmişti.

Durumu O’na anlattılar. Mübarek ridasını üzerinden çıkarıp yere serdi. Her kabileden bir temsilci çağırdı. Hacerülesved’i ridasının üzerine koydu. Seçilen kişiler ridanın uçlarından tuttu. Taşın yerleştirileceği yere gelindiğinde, o güzel elleriyle taşı tutup yerine koydu. Kabileler gururlu, herkes mutluydu. O’nun adâleti kimsede yoktu. Nasıl da hemen yetişmiş, bir anda herkesin içine nasıl da huzur doldurmuştu. Bunların tek bir sebebi vardı çünkü O, Resûlullah’tı (sav).

Vakit geçiyordu ama ben aynı ben değildim. Bir kuş gibi olanları uzaktan izliyordum. Bir gölge gördüm yine; kalbim hızla çarpmaya, içimde kelekler uçuşmaya başladı. İçimde hapsettiğim duygularla kendimi yine tuttum yardımıyla olacakları seyrettim. Mekkeli bir müşrik gelip kılıcını Efendimiz’in (sav) boynuna dayadı. “Seni şimdi benim elimden kim kurtaracak?” diye sordu. Efendimiz (sav), “Allah!” diye cevap verdi. O sırada kılıç Efendimiz’in eline geçti ve aynı soruyu

bu kez O sordu. Mekkeli müşrik af diledi; Efendimiz (sav) ise onu affetti. Bir şeyi daha anladım o gün: O'ndaki merhamet kimsede yoktu.

Yine Mekke'nin sokaklarında dolaştığım bir gündü. Hava diğer günlere göre daha serindi. İnsanlar işlerinin başına koyulmuş, Mekke'nin çocukları ise oyun oynuyorlardı. Kâbe'nin önünde bir topluluk ve kahkaha sesleri duydum. Yorulmuştum; o yüzden bu sefer koşarak değil, yürüyerek gittim. Peygamber Efendimiz (sav) huşû içinde namazını eda ediyordu. Ebû Cehil topluluğa sordu: "Hanginiz gidip bugün kesilen devenin işkembesini olduğu gibi getirip secdeleyken O'nun üzerine koyar?" Müşrikler ayrı bir yerde, Resûlullah (sav) ayrı bir yerdeydi; bu yüzden olacaklardan habersizdi. Bu nasıl iğrenç bir düşünceydi! Ben kendi kendime düşünürken bir sesle irkildim. "Ben yaparım!" dedi birisi. Biraz yakına gidince bu kişinin Ukbe b. Ebû Muayt olduğunu gördüm. Öfkeli öfkeli deve işkembesini Efendimiz'in (sav) yanına götürüşünü izliyordum. Keşke elimden bir şey gelseydi; elim kolum bağlı, olacakları izliyordum.

Resûlullah (sav) secdeye varmıştı. Gözü dönmüş Ukbe, işkembeyi Efendimiz'in (sav) iki küreği arasına koydu. Müşrikler ise kahkahalarla gülüyordu. Bunu duyan Hz. Fâtıma (r.anha), gözleri yaşlı ve yüreği buruk bir şekilde koşarak babasının yanına geldi. O kalabalığın arasından sıyrılmıştı; işkembeyi tuttuğu gibi müşriklerin yüzüne çarparcasına fırlattı. Namazını bitiren Efendimiz'in (sav) dudaklarından şu sözler döküldü: "Allah'ım, Kureyş'i sana havale ediyorum."

Orada bir kez daha müşriklerin oyunlarına, Efendimiz'in (sav) ise sabrına şahit olmuştum. Bir kez daha anlamıştım o gün; O'nun sabrı kimsede yoktu.

PEYGAMBERİM'İN (SAV) YOLUNDA / ÖNDERLİĞİNDE

Okulun son haftası ders işlenmediğinden en eğlenceli zamanlar bu günlerde yaşanıyor. Serbest kıyafet, hafif çanta, bahçe etkinlikleri derken vakit su gibi geçiyor. Öğretmenler sisteme bilgi girmekle meşgul olduğundan açık açık “gelmeyin” diyemese de bizler okula zevkle geliyoruz. Hem bu dönemde tatlı dille, güler yüzle karne notlarımızı azıcık yükseltebilirsek kârdır.

Salı günü ilk iki dersimiz Türkçe. Türkçe dersinde iyi olduğum için mi Saliha öğretmeni çok seviyorum, yoksa Saliha Öğretmeni çok sevdiğim için mi Türkçe dersinde iyiyim, bilmiyorum. Karne notum yine 90'ın altına düşmeyecek çok şükür. Dilimizin zenginlikleri, heh heh. Son ders sınav yapsa baş üstüne der, sınava başlayıveririm. Tabii ki son hafta sınav yapmayacaktı canım öğretmenim. İlk ders akıllı tahtada film gösteriminden sonra ikinci ders hepimize birer form dağıttı. Form içeriğine önceki yıllardan alışkınım. Benzer öğrenci formları her yıl hazırlanıyor.

Saliha Öğretmen, “Arkadaşlar, formları hızlıca doldurun lütfen.” dedi, “5 soru var, yanlış cevap yok. Samimi bir şekilde yazmanızı istiyorum.”

Sınıf arkadaşların seni bir cümleyle nasıl anlatır?

Kendini üç kelimeyle nasıl tanımlarsın?

Değiştirmek istediğin özelliğin olsa bu ne olurdu?

Son bir yılda en mutlu hissettiğin an neydi?

Hayatta örnek aldığın rol modelin kimdir?

3 ve 4. sorularla daha önce karşılaşmamıştım. Diğerlerini ezbere biliyorum. Bir bakalım...

Evet, tekrar düşündüm de sınıfta benim kadar güldürebilen yok. Kesin böyle derler.

Esprili, iştahlı, sinirli.

Evet evet, bu sene çok iyi espriler yaptım. Hatice öğretmen bile güldü. Sağ olsun Enes'in annesi ne zaman patatesli börek yapsa benim için de koydu. Elllerine sağlık. Eh, biraz da sinirliyim ne yazık ki. Beden dersinde Ege'yle mutlaka kavgaya ederdik. Kavgacı çocuk, ben ne yapayım.

Değiştirmek istediğim özellik... Ne olabilir? Annem sık sık, "Öfkene hâkim ol, sakın, rahat!" gibi telkinlerde bulunur. Bazen gözüm hiçbir şey görmüyor. Çabuk parladığım doğru.

Sinirliyken fazla konuşmamak ya da hiç sinirlenmemek.

Dördüncü soru için biraz zamana ihtiyacım var. Okul gezileri, babamla lastik değiştirmemiz, maçta attığım üçüncü gol... Yok yok, buldum.

Sınıf pikniğinde yaptığımız su savaşı.

Oo, son soru cepte. Önceden bu soruya hep Abdullah Dayı yazardım. Kendisi ailemizin en örnek şahsiyeti. Aslında annemin dayısı ama bizim kuşak da ona dayı diyor. Adamın on parmağında on marifet. Eğitilmiş, gezgin, bilgin, kariyer sahibi, güçlü, cömert, yakışıklı, zengin, namazında niyazında; daha ne olsun. Ama geçen yıl dağıtılan formda bu soruya verdiği cevapla gönülleri fetheden Emîn sayesinde artık ben de rol modelimi değiştirdim.

Sevgili Peygamberimiz Hz.Muhammed (sav).

Evet evet, canım peygamberim. Benim peygamberim öyle bir peygamber ki güvenilir, dürüst, cömert, hoşgörülü, güler yüzlü, adâletli, merhametli, bilgili, kibar, cesur, ihlaslı, mütevazı, sevgi dolu... Ohooo, ne özellikler. Abdullah Dayı da ikinci rol modelim canım.

Saliha Öğretmen dersin ikinci yarısında kâğıtlarımızı topladı. Heyecanından belli, yazdığımız cevapları sahiden merak ediyor. Bazı öğretmenler çocukların yazılarına pek önem vermeyebilir. Sırf Müdür Bey istedi diye form dağıtan bir öğretmenimiz de oldu.

Öğretmen hevesli olmayınca öğrenci de istekli olmuyor.

İki kere iki, dört.

Türkçe dersinin en başarılı öğrencilerinden biri olarak ve yanlış olmayan sorulardaki cevaplarıma dayanarak atıldım, “Öğretmenim, benim kâğıdımı okuyabilirsiniz.”

Saliha Öğretmen, “Madem bu kadar isteklisin, okuyalım.” dedi. En ideal cevapları verdiğimi düşünerek gayriihiyari koltuklarım kabardı. “Ömer, sınıfın en komik çocuğudur ama haksızlığa uğradığında çok sinirlenir. Ne dersiniz arkadaşlar? Bu cevabı sizin teyit etmeniz gerekiyor.”

“Ömer gerçekten komik. Doğru.” diye onaylıyor Burak. Aslansın Burak.

“Soğuk esprileri de yok değil ama neyse.” diye araya giriyor Talha. Alacağın olsun Talha.

“Şaka yapayım derken suyunu çıkardığı da oluyor.” diye çıkışıyor Eymen. Bunu bilmiyordum Eymen.

“Sinirli sinirli, nasıl da biliyor kendini.” diye parmak sallıyor Abdulkadir. Şiir gibi konuşuyor Abdulkadir.

“Arkadaşların seni olduğun gibi tanımlıyor, tebrikler.” diyor Öğretmen. “Şaka, kimseyi incitmediği sürece bizi güldürür ve geçerlidir. Öfke ise haksızlık karşısında ve doğru miktarda olması gereken doğal bir duygudur. Öfke hepimizde bulunur, önemli olan öfkemizi yönetebilmek.”

Diğer soruları kısaca geçiyoruz ve beklediğim son soruya geliyoruz.

“Rol modelin, sevgili Peygamberimiz Hz Muhammed (sav).” diyor Saliha Öğretmen sakince. Daha coşkulu bir ses tonu bekliyordum. Daha iyi rol model olabilir mi sonuçta? “Peygamber Efendimiz (sav), Allah’ın elçisi, seçilmiş kulu, cennetle müjdelenmiş biri. Elbette onun örnekliğinde yaşamak gayemiz. Bu oldukça büyük bir hedef. Bu sorudan kastım hayatına şahit olduğunuz sıradan bir insan. O kişinin hangi özelliklerini örnek alıyorsunuz, bunu öğrenmek istiyorum.”

Bu sorudan iyi puan toplarım sanıyordum ama olmadı. Neredeyse diskalifiye olacağım. Hemen yedekte bekleyen ikinci cevabımı patlatıyorum, “Abdullah Dayı!”

Öğretmen şaşırıyor, “Abdullah Dayı’nın hangi özelliklerini örnek alırsın?”

“Abdullah Dayı üniversitede hoca, prof diyorlar. Çok seyahat ediyor, geçen ay 36. ülke olarak Japonya’ya gitti. Çok bilgi sahibi, evinin salonu boydan boya kitaplık. Bilek güreşi şampiyonluğu var. Yetimleri gözetiyor. Kafa dengi; babamdan büyük ama daha genç duruyor. Gece namazı kılıyor ve ana dili gibi Arapça biliyor. Abdullah Dayı ailemizin örnek adamı.”

“Ailenizde böyle biri olması çok güzel Ömer, maşallah. Örnek insanları bizzat tanımak Allah’ın bir nimeti.” dedi ve sınıfa döndü Öğretmen. “Etrafımızdaki insanların güzel özelliklerini alıp uygulamaya çalışacağız. Bal arısı misali, yüzlerce çiçekten polen toplayacağız. Bu sayede Peygamber Efendimiz’in (sav) güzel ahlâkına adım adım yaklaşabiliriz.”

Abdullah Dayı sayesinde yine puan topladım sayılır. Tabii puanların asıl sahibi olan Allah’a ve puan toplamamızı en çok arzulayan canım peygamberime şükürler olsun. Bana da örnek insan olmak nasip olsun.

EN GÜZEL REHBERİM

O gün okuldan çıktığımızda hava garipti. Ne tam güneş vardı ne de tam yağmur. Sanki gökyüzü bile ne yapacağını bilmiyordu. Ben, Efe, Yağmur ve Melike her zamanki gibi birlikte yürüyorduk. Günün sıradan geçeceğini sanıyordum, ta ki o ana kadar.

Okulun önündeki kaldırımında yaşlı bir adam ayağını burkarak yere düştü. Bir an herkes baktı, sonra herkes yürümeye devam etti. Kimse durmadı. Efe bile önce durdu, sonra “Geç kalıyoruz!” deyip yürümek istedi. Ama ben yerimde kaldım. İçimde garip bir şey oldu; sanki bir ses, “Bakıp geçme!” diyordu. Yanına gittim. Adamın elindeki poşetler dağılmıştı, ekmekler yere düşmüştü. Elini tutmaya çalıştım, “Siz iyi misiniz?” dedim. Adam başını salladı ama kalkamıyordu. O an Efe de geri döndü, Yağmur ve Melike de. Hiç konuşmadan poşetleri topladık, adamı kaldırdık ve yakındaki banka oturttuk. Adam sadece bize baktı, “Allah razı olsun...” dedi. O tek cümle, sanki günün bütün yorgunluğunu silmişti.

Sonra herkes sustu, büyük bir sessizlik kapladı her yeri. Kimse ne diyeceğini bilmiyordu. Eve giderken Efe konuştu: “İlk başta ben de geçecektim.” Yağmur ekledi: “Ben de...” Melike sadece, “İyi ki durduk!” dedi. Ben de düşündüm; gerçekten, neden durmuştu bir kısmımız neden durmamıştı diğer insanlar?

O gece odama geçtim. Din Kültürü ödevim için Efendimiz’in (sav) hayatını anlatan bir video izliyordum. Bir sahneye takıldım: Tâif’te taşlandığı an... İnsanlar O’na bağırıyor, zarar veriyor ama O sadece dua ediyordu: “Onları affet!” O an içim ürperdi. Ben bugün bir yaşlıya yardım ettiğimde içim huzurla dolmuştu ama O, kendisine kötülük yapanlara bile merhamet ediyordu. Aradaki fark beni derin derin düşündürdü.

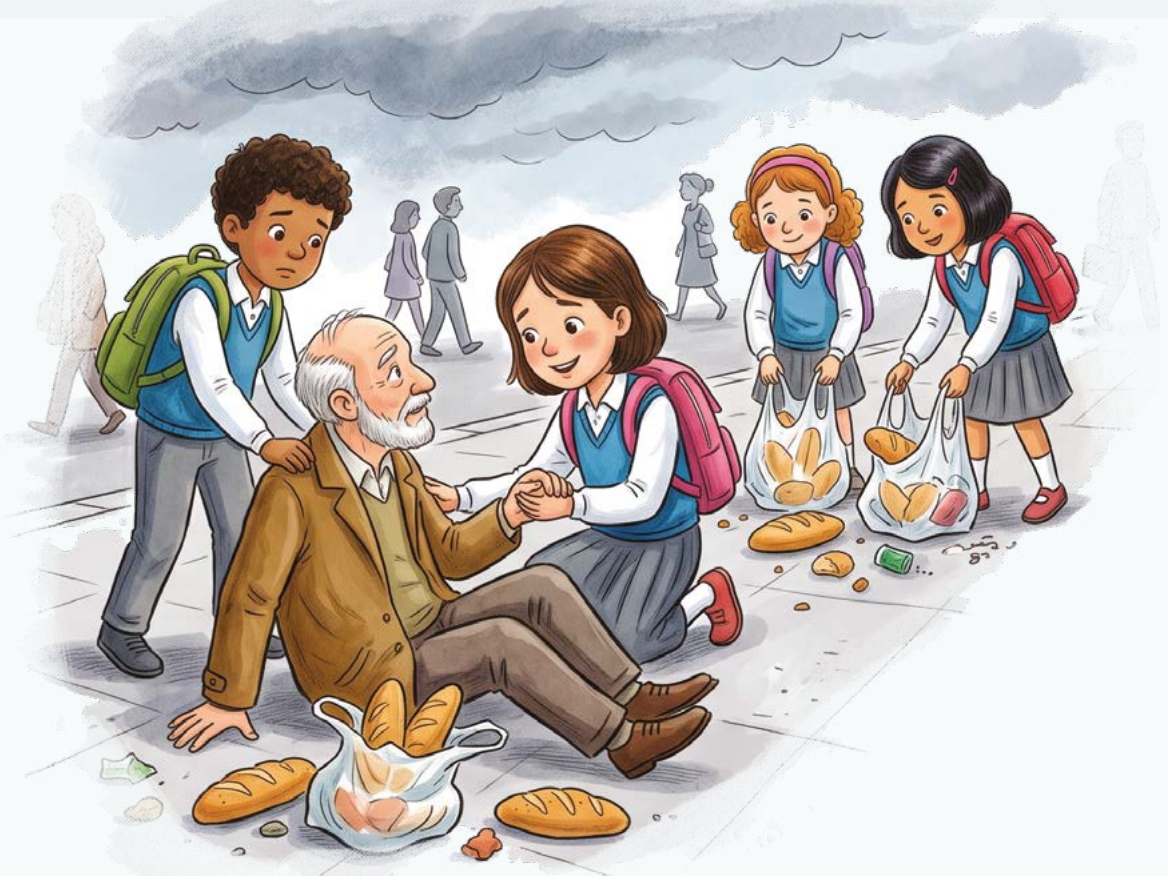
Ertesi gün okulda, sınıfta bir tartışma çıktı. Efe ile başka bir çocuk birbirine girdi. Sesler yükseldi, herkes izliyordu ama kimse karışmıyordu. Ben yine o

anı hatırladım: D n sokaktaki yaşı adamı ve Peygamberimiz'in (sav) sabrını... Araya girdim, "Tamam, yeter artık!" dedim. Bir anda sessizlik oldu, ikisi de sustu. O an kalbim hızlı atıyordu ama garip bir şekilde doğru bir şey yaptığımı hissediyordum.

Günler geçti ama o yaşı adamı hiç unutmadım. Bir gün okul çıkışı aynı yerde yine bir hareketlilik gördüm. Küçük bir  ocuk a lıyordu, çantasını kaybetmişti. Efe hemen, "Yardım edelim!" dedi. Yağmur su verdi, Melike etrafı aradı, ben de çocuğu sakinleştirdim. Ve o an fark ettim: Biz de işmiştik. Kimse bize, "Yardım edin!" dememişti ama biz artık görüp ge miyorduk. Çünkü bir gün durmuş olmak, insanı tamamen de iştiriyordu.

O gece tekrar düşündüm. Peygamberimiz'i (sav) hiç görmemiştim ama O'nun   retti i şeyleri yaşıyordum. Merhamet, sabır, iyilik... Bunlar sadece kitapta yazan kelimeler değildi; gerçek hayattaydı, sokaktaydı, okuldaydı, insanların içindeydi. Ve ben şunu anladım: Peygamberim'i (sav) sevmek, O'nu sadece anlatmak değil; O'nu yaşamak, birini kaldırmak, birini üzmemek ve birine susarak bile iyi davranmaktı. Belki büyük şeyler yapmadım ama küçük anlarda hep doğruyu seçmeye çalıştım.

Ve artık biliyorum: Benim Peygamberim (sav), benim her iyili imde her sabrım da ve her merhametimde bana yol gösteren en güzel rehberdir.

KELİMELERİN AYNASI

Harfleri doğru sıraya koyarak Peygamber
Efendimizin (sav) isim ve sıfatlarını bulabilir misiniz?

GÜVENİLİR

M İ E N

YERDE VE GÖKTE
ÇOKÇA ÖVÜLEN

D U M E H M M A

ALLAH'IN KULU

L A D U H B A L

SİLEN, YOK EDEN

İ H A M

ALLAH'IN SEVGİLİSİ

L A İ H B L A B U H

EN ÇOK
ÖVÜLMÜŞ

A M D H E

ARINMIŞ KUL

U M A F S A T

TOPLAYAN, LİDER

A Ş İ H R

ÖVGÜYE LAYIK
KİMSE

H A D M U M

SONUNCU

B İ K A

Hazırlayan: Hilal Genç

TÜRKİYE'NİN ÖNDERLERİ

GELECEĞE YÖN VERİR

Türkiye'nin Önderleri, ülkemizin geleceğinde söz sahibi olacak genç liderleri yetiştirmeyi amaçlayan, üç yıllık eğitim ve kişisel gelişim programıdır.

42 İL
7 YIL
7000 ÖĞRENCİ

önderGENÇ

Yazar:

Ahmet

Akif

Karakaş

Ankara Özel Harekât
Şehitleri İmam Hatip
Ortaokulu 5/C

Balkonumuzdaki Kuş ve Peygamber Efendimiz (sav)

Peygamber Efendimiz (sav) çocukları çok severmiş. Çocukları görünce selâm verir, onların başını okşar, oyunlarına dâhil olurmuş. Sevinçlerini ve üzüntülerini paylaşmış. Bir keresinde kuşunu kaybeden bir çocuğu ziyarete bile gitmiş. Çok etkileyici değil mi?

Biliyor musunuz, geçenlerde bizim evin balkonunda uçamayacak durumda bir kuş görmüştük. Yem ve su bırakmıştık balkona. Ürkütmemek için pencereden ara sıra bakıyorduk. Suyu içtiğini, kırık buğday tanelerini yediğini görünce çok sevinmiştik. Ama kısa süre sonra kuşu hareketsiz görünce gidip baktık. Kuş ölmüştü. Biz onu veterinerine götürecektik. Pazar günü olduğu için veteriner kapalıydı. Hatta o gün dayımlar bize gelmiş, kuşa Sezen ismini vermişti. Biz de bu ismi çok sevmiştik. Kuşu da çok sevmiştik. Sezen'in ölümüne ailecek çok üzüldük. Ben de çok üzüldüm. Gözlerim yaşardı. Sonra Peygamber Efendimiz'in, kuşunu kaybeden çocuğu ziyareti aklıma geldi. Üzüntüm hafifledi.

Gelin, Peygamber Efendimiz'in (sav) kuşu ölen çocuğu ziyaretini birlikte hatırlayalım:

Peygamber Efendimiz (sav) Medine'yi, en az Mekke kadar çok severdi. Sokaklarında yürümeye bayılırdı. Koşuşan, oynayan çocukların neşesi onu da neşelendirirdi. Oyunlarına katılır, sevinçlerine katılır, üzüldüklerini görünce onlarla birlikte üzüldü. Onlara selâm verir, onlarla şakalaşır, onların başını okşardı. O çocuklardan biri de sahâbelerden Enes b. Malik'in kardeşi Ebû Umeyr'di. Ebû Umeyr'in bir kuşu vardı. Adı Nühayr'dı. Peygamber Efendimiz, Ebû Umeyr ile karşılaştığında onunla sohbet eder, oyunlar oynardı. Onun kuşunu da bilirdi.

Bir gün Ebû Umeyr'in kuşu öldü. Bu duruma ailesi de kendisi de çok üzülmüştü. Peygamber Efendimiz (sav), Nühayr'ın öldüğünü haber alınca Ebû Umeyr'in evine gitti. Kuşun üzüntüsü evde belli oluyordu. Ebû Umeyr bir köşeye çekilmişti. Sesi soluğu çıkmıyordu. Çok mutsuz görünüyordu.

Peygamber Efendimiz onun oturduğu köşeye kadar gitti. Yanına oturdu. Nazikçe başını okşadı. Ve ona şöyle seslendi: Yâ Ebû Umeyr ne yaptı Nühayr?

Ebû Umeyr, bu sözler üzerine başını kaldırdı, Hz. Muhammed'e (sav) baktı, üzerindeki hüznün birden dağıldı. Peygamber Efendimiz (sav), ölen altı üstü bir kuş dememiş; Ebu Umeyr'ın üzüntüsünü paylaşmıştı. Bununla da kalmamış, onunla oyunlar oynamıştı. Peygamber Efendimiz (sav) evden ayrılırken Ebû Umeyr, onu uğurlamış ve döndükten sonra da kardeşiyle oyunlar oynamaya devam etmişti. Üzüntüsünü unutmuş ama Efendimiz'in (sav) kendisini ciddiye almasını, üzüntüsünü paylaşmasını hiç unutmamıştır.

Bu olay, PEYGAMBER EFENDİMİZ'İN (sav) NE KADAR ANLAYIŞLI, ŞEFKATLİ BİR İNSAN OLDUĞUNU bize gösteriyor.

Günümüzde yaşasaydı ve beni tanısaydı eminim ki balkonumuzda ölen kuşa üzüldüğümüzü öğrendiğinde bizim eve de gelir, benim ve kardeşimin üzüntüsünü de paylaşırdı. Üzüntümüzü unutamız diye bizimle oyunlar oynardı. Birlikte legolardan gemi, motosiklet yapardık. Belki tabletimi eline alır, oradan bir oyun açar, birlikte oynardık. Hayal gibi rüya gibi. Ama bu hayali, bu rüyayı düşünmek bile güzel.

Çizer: Ceyda Akdeniz

Yazar:
Nurcan
Yıldırım
Eğitimci,
Yazar

BENİM PEYGAMBERİM (SAV)

Bir gün okuldan eve dönerken yere düşen bir arkadaşını kaldıran bir çocuk gördün mü? Ya da teneffüste yalnız oturan bir arkadaşının yanına gidip onunla oyun oynayan birini? Belki de markette yaşlı bir amcanın poşetlerini taşıyan bir çocuğa rastladın. İşte bütün bu güzelliklerin ortak bir sırrı vardır: Güzel ahlâk.

Peki, güzel ahlâkı bize en güzel kim öğretir?

Elbette canımız Peygamberimiz, Hz. Muhammed Mustafa (sav).

Peygamber Efendimiz'i (sav) tanımak, onun hangi yılda doğduğunu veya hangi savaflara katıldığını

öğrenmekten çok daha fazlasıdır. Onu gerçekten tanımak, nasıl konuştuğunu, nasıl davrandığını, insanlara nasıl değer verdiğini ve kalbinin ne kadar merhamet dolu olduğunu bilmektir. Çünkü o, sadece bir peygamber değil, aynı zamanda güzel ahlâkın yaşayan hâlidir.

Düşünsene, herkesin birbirine güvendiği bir toplumda yaşamak nasıl bir duygu olurdu? Kimsenin yalan söylemediği, verilen sözlerin tutulduğu, kimsenin kimseyi kandırmadığı bir toplum... İşte Peygamber Efendimiz (sav) böyle bir insandı. Henüz peygamber olmadan önce bile insanlar ona "el-Emîn", yani "güvenilir insan" diyorlardı. Çünkü o, her zaman doğruyu söylerdi. İnsanlar en değerli emanetlerini ona teslim eder, onun dürüstlüğünden asla şüphe etmezlerdi.

Bugün bizler de onun ümmeti olarak kendimize şu soruyu sorabiliriz: Acaba arkadaşlarımız bize ne kadar güveniyor? Verdiğimiz sözleri tutuyor muyuz? Bir hata yaptığımızda doğruyu söyleyebiliyor muyuz? Çünkü Peygamberimiz'i (sav) sevmek, onun güzel özelliklerini hayatımıza taşımakla başlar.

H.z. Muhammed (sav) merhametin âdeta yürüyen hâliydi. O, yalnızca insanlara değil, hayvanlara ve bütün canlılara karşı şefkatliydi. Bir kedinin aç kalmasına üzülür, susuz kalan bir hayvana su verilmesini öğütlerdi. Yol üzerindeki bir taşı kaldırmanın bile bir iyilik olduğunu söylerdi. Çünkü onun gözünde iyilik, büyük ve gösterişli davranışlardan ibaret değildi. Bazen bir tebessüm, bazen güzel bir söz, bazen de küçük bir yardım en kıymetli iyiliklerden biri olabiliyordu.

Belki sen de bugün okulda bir arkadaşına kalemini ödünç vereceksin. Belki annene sofrayı hazırlarken yardım edeceksin. Belki de kardeşinin hatasını affedeceksin. İşte bütün bunlar, Peygamberimiz'in (sav) ahlâkından küçük ama çok değerli izler taşır.

Peygamber Efendimiz (sav) çocukları çok severdi. Onlarla konuşurken gözlerinin içine bakar, onlara selâm verir, şakalaşır ve onları önemserdi. Çocukların duygularını küçümsemezdi. Bir çocuğun üzüntüsünü fark edecek kadar ince düşünceliydi. Bugün dünyanın pek çok yerinde çocuklar onun sevgisini ve merhametini öğrenerek büyüyor.

Bir düşün! Dünyanın en önemli insanların biri seninle konuşmak için eğilip gözlerinin içine bakıyor ve sana değer verdiğini hissettiriyor. İşte benim peygamberim böyle bir peygamberdi.

O'nun en güzel özelliklerinden biri de güler yüzlü olmasıydı. Peygamberimiz (sav) insanların kalbini kazanmanın yolunun güzel sözlerden geçtiğini çok iyi biliyordu. Sert ve kırıcı konuşmaz, kimseyi utandırmazdı. İnsanları eksikleriyle değil, güzellikleriyle görmeye çalışırdı.

Bugün sosyal medyada yazdığımız bir yorumdan,

arkadaşımıza söylediğimiz bir cümleye kadar her sözümüz önemlidir. Bir cümlemiz bir insanın kalbini kırabileceği gibi onu mutlu da edebilir. Peygamberimiz (sav) bize dilimizi güzelleştirmeyi, insanlara nezaketle yaklaşmayı öğretmiştir.

Hz. Muhammed (sav) sabrın ve affetmenin de en güzel örneğidir. Hayatı boyunca pek çok zorluk yaşamış, haksızlıklara uğramış, sevdiklerini kaybetmiştir. Buna rağmen insanlara beddua etmek yerine onlar için dua etmiştir. Kendisine kötülük yapanları bile affedebilmiştir.

Affetmek bazen en zor davranışlardan biridir. Kırıldığımızda, haksızlığa uğradığımızda veya üzüldüğümüzde öfkemizi kontrol etmek kolay değildir. Fakat Peygamberimiz bize gerçek gücün başkalarını incitmekte değil, kalbimizi güzelliklerle doldurabilmekte olduğunu göstermiştir.

Benim peygamberim adâletliydi. İnsanlar arasında ayırım yapmazdı. Zengin ya da fakir, çocuk ya da yaşlı, herkes onun yanında değerliydi. İnsanları sahip oldukları şeylere göre değil, güzel ahlâklarına göre değerlendirdi.

Bugün onun ümmeti olarak bizlere düşen görev, sadece onu çok sevdiğimizi söylemek değildir. Onu örnek almaktır. Çünkü Peygamberimiz'i sevmek, onun gibi doğru sözlü olmak, merhamet göstermek, affetmek, yardım etmek ve güzel davranmaktır.

Bir gün biri sana, "Peygamberini neden seviyorsun?" diye sorarsa ona şunu söyleyebilirsin:

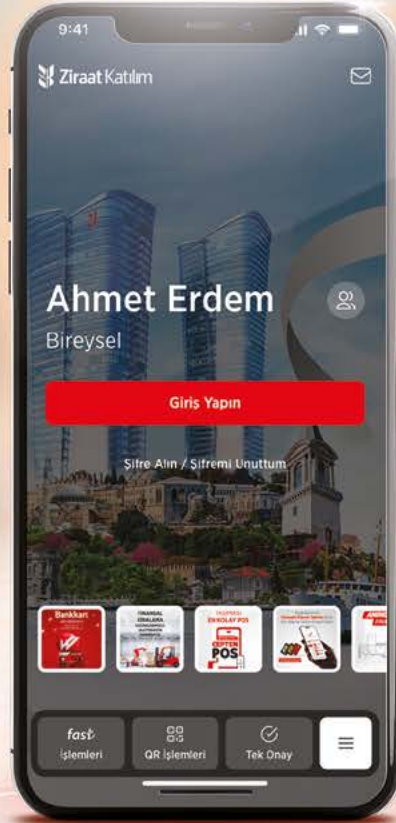
"Çünkü benim Peygamberim (sav), insanların kalbini iyilikle fetheden bir Peygamberdir. O, bana iyi bir insan olmayı öğretiyor."

Ve unutma, Hz. Muhammed'i (sav) sevmek sadece dilimizle söylediğimiz bir sevgi değildir. Onu, güzel ahlâkını hayatımıza taşıdığımız her an yeniden sevmiş oluruz. Bir tebessümde, bir özürde, bir teşekkürde ve bir iyilikte onun izini buluruz.

Benim Peygamberim (sav), güzel ahlâkın en güzel adıdır.

GELECEK KATILIM MOBİL'DE

ÜCRETSİZ
PARA TRANSFERİ

PİYASA
İŞLEMLERİ

AVANTAJLI FON
FİNANSMAN ÜRÜNLERİ

KİŞİSELLEŞEN
MENÜLER

Siz de Ziraat Katılım mobilin
avantajlı dünyasını keşfedin,
geleceğe güvenle dokununuz.

 Ziraat Katılım

Geleceğe Yön Verir

Türkiye'nin Önderleri, ülkemizin geleceğinde söz sahibi olacak genç liderleri yetiştirmeyi amaçlayan, üç yıllık eğitim ve kişisel gelişim programıdır."

50 İl

7 Yıl

7000 Öğrenci

